KUUROJEN LEHTI

Tidskrift för Döva

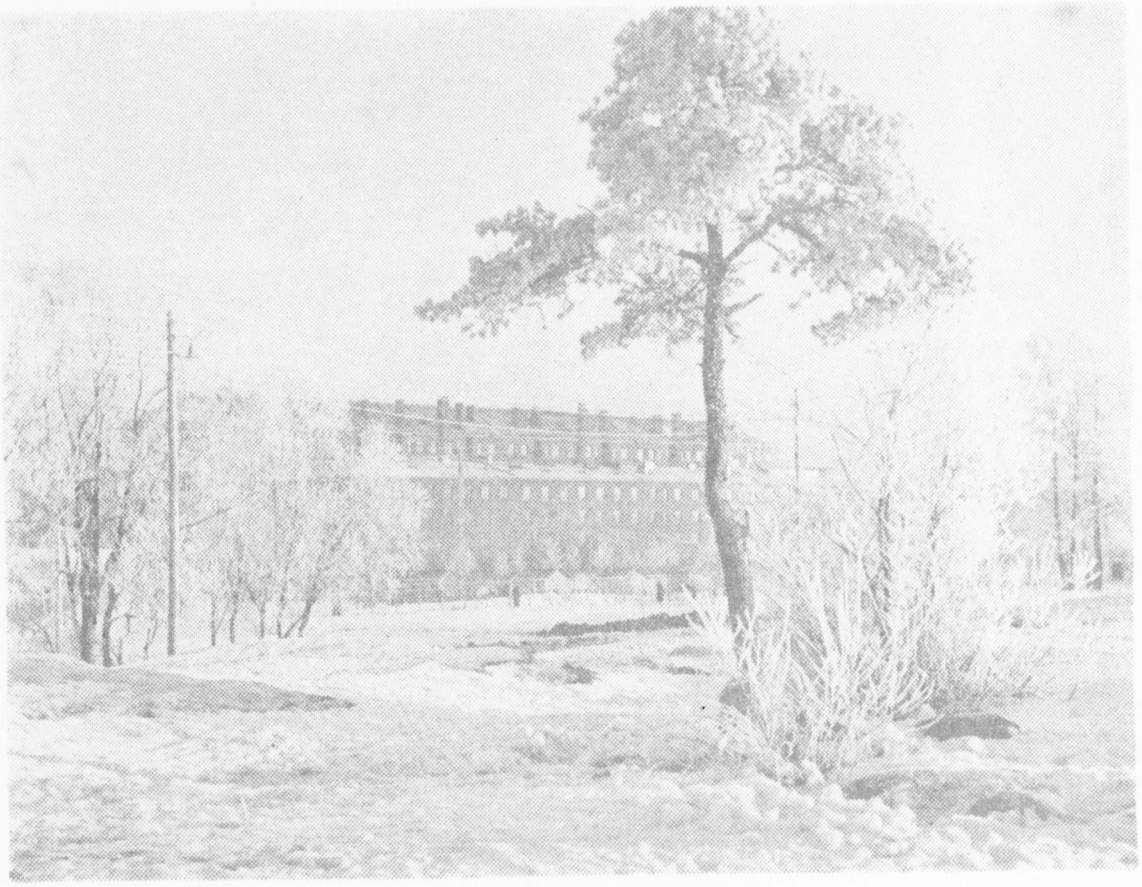

Talvisen pakkaspäivän kirpeyttä. — Skarp vinterköld.

HELMIKUU
FEBRUARI

N:o 2 - 1958

KÄYTTÄKÄÄ ONNITTELUADRESSEJA

Kukkaset kuihtuvat! Adressi säilyy jatkuvasti rakkaana muistona ystävällänne.
Kun haluatte onnitella ystävänne hänen merkkipäivänään — kun hän täyttää vuosia, solmii avioliiton, pääsee ripille j.n.e. on paras ja kätevin tapa lähettää hänelle onnittelunne kauniilla adressilla.

Näitä adresseja saa ostaa asiamiehiltämme kuurojenyhdistyksissä. Maksu on 300 markkaa kuorineen.

Pohjaväri on aurinkoisen hiekan väri, reunat ja koristeet sekä teksti, joka tässä kuvassa näyttää mustalta, on kultaa. Suuruus 21 x 27,5 sm, 4 siv.

Adressin myynnistä kertyvät tulot kartuttavat Liittomme Omakotirahastoa.

Adresseja saa tilata Liittomme toimistosta.

Suomen Kuurojen Liitto r.y.

Liisankatu 27 E 10 — HELSINKI — Postisiirtotili n:o 6825

KUUROJEN LEHTI

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y:n ÄÄNENKANNATTAJA

HELMIKUU | 63. VUOSIKERTA | N:o 2 . 1958

Huhtikuun numeroon tarkoitetut ilmoitukset, kirjoitukset ja kuvat on lähetettävä toimitukselle ennen maaliskuun 1 päivää

Kuulovikaisten työhönsijoittajat

Suomen Kuurojen Liiton vuosi- ja edustajakokouksissa on useaan otteeseen tuotu esille ajatus kuurojen konsulentin toimen perustamisesta. Esitystä on perusteltu mm. sillä, että konsulentin tärkeimpiin tehtäviin kuuluisi kuurojen työhön sijoittaminen. Asiasta on tehty myös esityksiä valtiovallalle.

Kun nyt työpaikan saanti on käynyt entiseen verraten vaikeammaksi ja työttömyyttäkin alkanut huolestuttavassa määrin esiintyä, niin on heränny ajatus erikoisen kuulovikaisten työhönsijoittajan saamisesta. Tässä mielessä kokoontuivat kouluhallituksen, kuurojen matkapappien, Kuulonhuoltoliiton ja oman liittomme edustajat neuvottelemaan siitä, mitä mahdollisuuksia olisi ajatuksen toteuttamiseksi. Nämä neuvottelijat saivat tilaisuuden keskustella myös sosiaaliministeriön edustajan kanssa, joka puolestaan suhtautui myötämielisesti ja ymmärtämyksellä tehtyyn esitykseen. Pian tämän jälkeen lähti myös molempien mainittujen liittojen yhteinen anomus sosiaaliministeriölle asian järjestämiseksi.

On luonnollista, että kuuroille ja huonokuuloisille on toimen tai työpaikan saanti ollut vaikeampaa kuin kuuleville. Varsinkin työnantajain ennakkoluulot ovat olleet suurena esteenä kuulovikaisten työn saannissa. Ennen kaikkea työnantajat ovat pelänneet sitä, miten he tulevat toimeen kuulovikaisen kanssa ajatustenvaihdossa. Epäillään tietenkin myös heidän työsuoritusmahdollisuuksiaan. Kuulovikaisten työhönsijoittajan tehtävänä ei siis suinkaan tulisi olemaan yksinomaan työpaikkojen etsiminen, vaan siihen tulisi varsin tärkeältä osaltaan liittymään työnantajain valistaminen kuulovikaisia koskevissa asioissa.

Mutta myös kuulovikaiset itse tarvitsevat varsinkin heille uudessa ja oudossa työpaikassaan ohjausta ja neuvontaa, jota parhaiten pystyy antamaan tai välittämään heitä ymmärtävä työhönsijoittajansa. Hänen tulisi myöskin jo ennakkoon tuntea työhön tai toimeen sijoitettavan henkilön edellytykset määrätyn työn tai tehtävän hoitoon niin, että kukin tulisi sijoitettua »omalle alalleen».

Kuten jo edellisestä huomaamme, niin kuulovikaisten työhönsijoittajan tehtävät näyttävät käsittävän varsin laajan alueen ja laajenee käytännössä varmaankin usein myös työhön sijoitettavien käyttäytymiseen saakka. Kuurot ja huonokuuloisetkin voivat puolestaan helpottaa hänen asemaansa yrittämällä parhaansa niin käytöksessä kuin ahkeruudessakin. Ei olisi ensikädessä katsottava palkan suuruutta, vaan saadun tehtävän tunnollista suoritusta. Palkka määräytyy aikanaan tehtäväin suoritusten mukaan, ja jos siinä olisi epäoikeudenmukaisuutta nähtävissä, niin työhönsijoittaja ei varmaankaan kieltäytyisi oikeutta hakemasta.

Tätä kirjoitettaessa niin kuurojen kuin huonokuuloistenkin keskuudessa varmaankin odotetaan jännityksellä, mutta samalla suurin toivein sosiaaliministeriön asennetta heidän järjestöjensä tekemään anomukseen, että maamme kuulovikaisia varten palkattaisiin työhönsijoittaja, kuten sokeita varten jo on palkattu.

Kuurojen Lehti 1958

Tämä numero on viimeinen, jonka saatte, ellette ole uudistaneet tilaustanne vuodeksi 1958. — Menkää lähimpään postikonttoriin ja tilatkaa oma lehtenne — Kuurojen Lehti — heti.

Vuoden vaihtuessa

Ne vierivät vuotemme virran lailla
ja aika kuin autere häipyy pois.
Suo Herra etten Sun rauhaas vailla
Sun armoas ilman mä koskaan ois . . .

Hl. 30. 10.

Niin todellakin! Nopeasti kiitää aika, viikot vierivät, kuukaudet kuluvat ja vuodet vaihtuvat kiireellä. Ja kaikki vanhenee aikojen kuluessa ja muuttuu maaksi jälleen. Mutta on yksi joka pysyy samana läpi vuosituhansien, yhtä nuorena ja muuttumattomana. Hän on armollinen Jumala, joka seuraa ihmislasten kohtaloita ja ohjaa kunkin tien oman tahtonsa mukaan. Hänen johtoonsa tulee meidän taipua, vaikka ei se olisikaan oman mielemme mukainen, mutta johtaa jokaisen varmasti perille.

Tervetuloa luoksemme uusi vuosi 1958. Aika joka äsken juuri oli edessäpäin on kohta jo takana monine muistoineen.

Hieman aralla mielellä lähdemme taivaltamaan tätä tuntematonta uutta vuotta, ajatellen, mitähän tapahtuu sen kuluessa. Saammeko elää rauhassa tässä armaassa isiemme maassa tänäkin, kuten menneinä vuosina? Vai pitääkö Korkeimman kurittaa meitä, vaatien Suomen kansaa parannukseen.

Olemme jo liian kauan eläneet kurittomina, kaukana Jumalasta, etsien vain omaa parastamme ja elämän mukavuutta.

Varmasti tarvitsemme Isän kurittavaa kättä, jotta todella nöyrtyisimme tekemään elämän parannusta tänä vuonna.

Tulevaisuus on hämärän peitossa, samoin oma kuolinhetkemme on tuntematon. Mutta jos turvamme on Jumalassa, elämme turvallisella mielellä kaikissa vaiheissamme ja kohtaloissa, tapahtunee meille mitä tahansa.

Muistakaamme aina kiittää niin ilon kuin surun hetkinä, sillä kiitollinen ihminen on onnellinen ihminen. Olemme jo tarpeeksi kauan olleet tyytymättömiä ja kiittämättömiä ihmisiä. Siitä on tehtävä parannus.

Samoin meillä kuuroilla pitäisi olla enemmän rakkautta ja hyvää toverihenkeä välillämme tänä uutena vuotena.

»Ei hävitä se talo voi
miss aina Herran kiitos soi
vaan aina vaurastuupi.»

Uuden vuoden terveisin: Ester Koskinen

KOTKAN Kuurojen Yhdistyksen 50-vuotisjuhlaa vietetään Kotkassa Kotekon juhlasalissa lauantaina 22 p:nä maaliskuuta klo 19.

Samassa paikassa on seuraavana päivänä 23. 3. Suomen Kuurojen Liiton vuosi- ja edustajainkokous.

Niitä yhdistysten edustajia ja huvimatkailijoita, jotka haluavat osallistua 50-vuotisjuhlaan ja liiton vuosi- ja edustajainkokoukseen, pyydetään lähettämään asuntotilauksensa nti Anita Heiskaselle, os.: Koppelontie 7 B, Kotka, viimeistään maaliskuun 10 päivään mennessä.

Tervetuloa juhlimaan ja tutustumaan Kotkan nähtävyyksiin!

Itsensä unohtava työntekijä

ROVASTI OTTO A. MYYRYLÄINEN SIIRTYY ELÄKKEELLE

Rovasti Otto Myyryläinen, oma pappi, kuten Mikkelin hiippakunnan kuurot häntä nimittävät, siirtyy pois kuurojen joukosta, työsaraltaan, joka on laaja ja voimia kysyvä.

Tämän kirjoittaja joutui viime vuosina tekemään matkoja rovastin piirissä, hänen pyynnöstään, kuurojen kirkkopäiville.

Kerran viime kesänä, ollessamme matkalla Joensuusta Lieksaan, ihmettelin hänen vaikeasti kuljettavaa, laajaa työmaataan, — Kyllä teillä on vaikeat yhteydet seurakuntiinne, sanoin rovastille. Piirinne on monin paikoin korpiseutua. Ettekö väsy?

Rovasti naurahtaa. — En minä väsy, sanoo hän. Nyt jo pääsee helposti, kun junia ja autoja on riittämiin. Ennen se oli toista kun sai taivaltaa jalan kymmeniä kilometrejä. Ei silloinkaan tullut mieleen väsymys.

Odotin rovastin vastaavan toisin. Odotin hänen kuvaavan piirinsä laajuutta, seurakuntiensa hajallaoloa ja työn vaikeuksia. Mutta näin ei ollut. Kunnioittaen katselin vanhaa pappia. Näin työhönsä tyytyväisen, iloisen palvelijan, jolle hyvän sanoman vieminen yksinäisille ja unohdetuille oli rakas ja kallis tehtävä, niin että sen rinnalla unohtui omat vaivat ja väsymys.

Eipä ole ihme että kuurot rakastavat pappiansa. Kun rovasti tuli kokoushuoneeseen levisi jokaisen kasvoille iloinen jälleennäkemisen hymy. Sama hymy säteili myöskin rovastin kasvoilla. Siinä käytiin pakinoimaan yksinkertaisin sanoin, vaihdettiin kuulumiset ja vakavammatkin asiat kerrottiin. Minne vaan rovasti tuli, sinne tuli hyvä mieli ja ilo. Jokaiselle oli jotakin sanottavaa, jotakin kysyttävää ja kuurot tunsivat olevansa läheisiä papillensa. Ei hänellä ollut kiirettä lähteä pois kokouksen väliajoilla, eikä heti sen loputtua. Jokaisen asia tuntui olevan tärkeä ja jokaiselle oli aikaa. Kuin veljilleen oma pappi puheli, eikä ne sanat hukkaan menneet, ne talletettiin yksinäisiin sydämiin ilottomien päivien varalle.

Rovasti Myyryläinen on vaatimaton ihminen. Tyytyväisenä virkaansa kuurojen pappina, seurakuntiaan hoivatessaan, on hän ollut kuuroille esimerkkinä, kuinka ihminen saa tyydytyksen ja siunauksen siitä työstään jonka Jumalalta on saanut. Eipä rovasti koskaan korkeita kurkoitellut, oli vain uskollinen omalla sarallaan.

Usein oli rovastin tapana sanoa puheessaan, kuinka hän ja me muutkin olemme kaiken saaneet lahjana Jumalalta ja olemme velvolliset tekemään työmme Jumalan kunniaksi.

Rovasti rakasti seurakuntalaisiaan. Eräässä viimeisistä hänen kokouksistaan näin hänen silmänsä kyyneltyvän, puhuessaan tulevasta erostaan, ja kun hänet sitten luki Herran Siunauksen, oli se hartaan sydämen toivotus, se todella siunasi.

Nyt rovasti jättää työnsä nuoremmalle. Kuurot tuntevat ikävöivänsä ja kaipaavansa uskollista »omaa pappiaan». Mutta varmaan ei rovasti heitä jätä. Vaikka ei hoidakkaan virkaansa, pysyy hän lähellä kuuroja ja seuraa heidän elämäänsä. Hänen ajatuksensa viipyvät seurakuntalaistensa parissa siunaavina ja hyvinä. Hän kertoilee heistä ystävilleen ja lämmin hymy käväisee kasvoilla muistellessaan monen monia tapahtumia pitkän taipaleen varrelta.

Katri Pitkänen

Rovasti Otto A. Myyryläisen siirtyessä eläkkeelle

Yllättäen tuli tieto, että rovasti Otto Myyryläisen on terveydellisistä syistä siirryttävä eläkkeelle tammikuun 1 päivästä 1958.

Meille kuuroille oli kyllä tiedossa että rovasti siirtyy eläkkeelle keväällä, mutta näin kävikin aikaisemmin.

Mikkelin hiippakunnan kuurot ovat tunteneet rovasti Myyryläisen omana sielunpaimenenaan ja tottuneet näkemään hänet joukossaan vuosikymmenien ajat. Lähes neljä vuosikymmentä on hän virkaansa kuurojen pappina hoitanut. Paljon sisältyy siihen erilaisia virantoimituksia. Saarnamatkoja, vihkimis- ja kastetilaisuuksia, rippikouluja, ja erikoisia matkoja kuurojen yksityisissä asioissa. Kaikki nämä ovat kysyneet rovastilta voimia, lannistumattomia voimia. Rovasti yksin on sydämessään tietänyt, kuinka raskasta on ollut, mutta ei ole maksanut vaivaa valittaa. Hänellä on ollut jalo sydän ja hän on uhrannut paljon neljän vuosikymmenen ajalla palvellessaan ja kuuluessaan kuurojen joukkoon.

Kaukana saloseutujen kätköissäkin on rovastilla ollut seurakuntalaisia, joille hän riensi julistamaan Herran sanaa ja Ehtoollista jakamaan. Sinne vei matka jalkapatikassa, ei sinne ollut nykyajan kulkuneuvoja. Sairaita kuuroja rovastimme kävi tervehtimässä niin kaupungeissa, kuin maaseuduillakin. Pulavuosien aikana rovasti jakoi keräämästään leivästä seurakuntalaisilleen, (kuten rva Katri Paavilainen muistelee).

Nuorena pappina rovasti varmaan kuurojen sielunpaimeneksi antautuessaan tunsi että tähän työhön tarvitaan sydäntä ja rakkautta. Uskollisesti on hän paikkansa täyttänyt. Kynttilää ei ole pantu vakan alle. . . Varmasti rovasti iloitsi kuurojen menestyksestä ja suri, jos jollekin kävi huonosti.

Kun tässä mietteliäänä silmäilee rovastin työsarkaa neljänäkymmenenä vuotena, tulee mieleen, millä me kuurot voimme palkita hänelle hänen uskollisuutensa ja valittamatta tehdyn työn. Paljosta olemme hänelle velkaa.

Me Mikkelin hiippakunnan kuurot, kaupungeissa ja maaseuduilla, saloseutujen kätköissäkin ja koko Suomen kuurot, toivomme rovastillemme rauhallista elämän ehtoota vaimonsa rinnalla siellä kauniissa kotitalossaan ja kiitämme uhrautuvasta, uskollisesta työstä hyväksemme.

Kuka tulee täyttämään rovastin paikan kuurojen sielunhoitajana? Se on vielä arvoitus ja asia olkoon Jumalan kädessä. Rovasti itse toivoo paikalleen kuurojen elämää ymmärtävää työntekijää.

Ella Mattila

Nikkarilan emäntäkoulu

Pieksämäen kirkkomaalla, aivan kellotapulin vieressä on ajan patinoiman rauta-aitauksen ympäröimä, vanha sukuhauta. Sitä vartioivan muistokiven kiiltävän mustalla pinnalla nyt jo kulunut, kullattu kirjoitus kertoo Bovallius-nimisen suvun saaneen viimeisen leposijansa tällä paikalla. Usein kirkkomaalla kävijä havaitsee samaisen hautakummun vaiheilla hiljaisen tyttöryhmän. — Tytöt ovat Nikkarilassa toimivan kuurojen tyttöjen talouskoulun oppilaita, jotka ovat tulleet kunnostamaan kuurojen auttajina tunnettujen Bovallius-perheen tyttärien, Sofian ja Angeliquen, kyseisen oppilaitoksen perustajien, viimeistä leposijaa osoittaen näin kiitollisuuttaan neitien lähimmäisenrakkaudelle, jonka kohteeksi pääsivät kuurot tytöt.

Jo yli viidenkymmenen vuoden on Nikkarilan talouskoulu toiminut ja satoihin nousee se tyttöjoukko, joka kiitollisena muistelee koulun suojissa viettämäänsä aikaa.

Tämän lehden lukijoilla on nyt tilaisuus tutustua tämän päivän Nikkarilan talouskouluun sen johtajattaren, agronomi Eeva Sormusen ystävällisellä opastuksella, jota allekirjoittanut sai äskettäin koululla käydessään osakseen.

Koulun nykyinen opetusohjelma sisältää sekä käytännön että teorian opetusta. Kaksivuotisen kurssin aikana tytöt saavat monipuolisen talousopetuksen, johon sisältyy marras—huhtikuun aikana pidettävät teoriatunnit, joita on päivittäin kolme,

---

ONNELLISTA VUODEN 1958 JATKOA

LIETO:	TURKU:
Hollo, Eero	Krook, Reijo
Pitkäkangas, Vesa	Vaara, Inkeri
	Virkalahti, Tauno

---

paitsi lauantaisin, joilloin on siivouspäivä. Joka päivä on myös käytännönopetusta klo 16.30:een saakka.

Koululla vieraileva saakin tutustua tyttöjen työskentelyyn mitä moninaisimpien askareiden parissa eri puolilla koulua. Oppilaat on jaettu ryhmiin joutuen näin kukin vuorollaan eri tehtäviin. — Karjanhoito-opetus tapahtuu koulun tulolähteen, maatilan hoidon yhteydessä. Tilan avarassa navetassa työskentelee kukin tyttö vuorollaan karjakon, Ilma M a t s o n ' i n opastuksella, samoin sikalassa tyytyväisinä röhkivät kippurahännät ja kanalan seitsemänkymmentä helttapäätä pitävän huolen siitä, että näistä tytöistä tulee taidoltaan monipuolisia emäntiä. Sisävuorossa olevat perehtyvät ruuanlaittoon ym. kodinhoitoon talousopettaja, Riitta K a n s a s e n opastuksella. Talousopettaja Kansanen toimii opettajana myös opetusohjelmaan kuuluvilla voimistelutunneilla, mutta usein on ohjaajana näillä tunneilla myös jokin liikunnallisesti valveutunut oppilas. — Käsityöluokassa helskyttelevät tytöt kangaspuita, ompelevat pukuja ym. käsityönopettaja Elin V ä h ä - P a s i l a n neuvojen mukaan. Kankaankudonnassa ovatkin nämä tytöt taitavia. Tätä selostusta tehtäessä saattoi eräissäkin kangaspuissa havaita todella mestarin käsistä lähtenyttä pellavakangasta vaativine revinnäisraitoineen. Tekijää ei vain näkynyt missään. Mutta pian hän opettajan kehoituksesta kankaansa ääreen ilmaantui, hän oli Terttu H i e t a n e n kotoisin Imatralta. Hänen vierellään kutoi käsipyyhekangasta toholampilainen Ritva K o p s a l a ja vaativan pellavaliinakankaan oli saanut kudottavakseen Kaisu L i i k a n e n Sallasta. Sänätsalolaisen Liisa M o i l a s e n jakkupuku, vaikka olikin keskeneräinen, kertoi selvää kieltä tekijänsä tarkasta sorminäppäryydestä. Opettaja Vähä-Pasila mainitsi loimilankojen saannin olevan nykyisin tilapäisesti hieman vaikeaa, mikä seikka tuntuvasti rajoittaa kudonnan opetusta.

Paljon ovat tytöt saaneet aikaan, sillä omien töittensä lomassa he ovat ehtineet valmistaa käsitöitä myös koulua varten. Kaikki talon tekstiilit ovatkin tyttöjen käsistä lähteneitä. — Seinillä riippuu iloisen värisiä täkänöitä ja ryijyjä, pöytien katteena on taidokkaasti kudottuja pellava -ym. liinoja ja peilikirkkaiksi puunatuilla lattioilla on askeleita vaimentamassa niinikään tyttöjen käsistä lähteneitä mattoja.

Pensaiden leikkuupuuhassa tapasimme tämän vierailun yhteydessä joukon tyttöjä puutarhanopettajan Maria N ä r h i n johdolla. Hyvinhoidettu puutarha lukuisine marjapensaineen ja hedelmäpuineen antoi oikean kuvan tämän koulun puutarhanopetuksen tehokkuudesta ja monipuolisuudesta.

Tyttöjen vapaa-ajan harrastuksista mainittakoon joka perjantai-iltaisin vietettävät ompeluillat, joihin oppilaiden lisäksi osallistuvat myös koulun opettajat. »Meillä on myös pari vuotta sitten perustettu oma toverikunta», mainitsi johtajatar Sormunen selostaessaan koulutoimintaa. »Toverikunta kokoontuu kerran kuussa viralliseen kokoukseensa ja lisäksi pidetään ohjelmallisia illanviettoja omassa keskuudessa. Joskus näissä tilaisuuksissa on mukana myös lähiseudun kuuroja. Talvisaikana tytöt harrastavat ahkerasti hiihtoa. Niinpä koululla onkin joka talvi järjestetty hiihtokilpailut kansanhiihdon merkeissä. Kesäaikana tytöt pyöräilevät ja läheisen Säälammen rannat kaikuvat iloisista huudahduksista tyttöjen mennessä uimaan. — Yhteyttä muualle pidetään yllä kirjeenvaihdon avulla. »Kun tytöt saavat kirjeen, tullaan sitä näyttämään opettajille», kertoi johtajatar Sormunen edelleen, »ja jos joku oppilaista saa paketin kotoa, niin siinä huoneessa, missä paketin saaja tovereineen asuu, on pian odotettavissa iloiset nyyttikestit.»

Keittäjänä, jonka tehtäviin kuuluu myös kodinhoito kokonaisuudessaan, toimii koulla Irja H y t ö n e n ja talonmiehen tointa hoitaa Yrjö P u t k o n e n.

Nikkarilan kuurojen tyttöjen talouskoulu on sisäoppilaitos, joka on oppilaille täysin ilmainen. Pääsyvaatimuksena on kansakoulun oppimäärän suorittaminen kuurojen koulussa. Paitsi opetusta saavat oppilaat koulun puolesta täyden ylöspidon ja työvaatteet. Kurssi on kaksivuotinen. Tänä aikana tytöt pääsevät kolme kertaa lomalle koteihinsa. Toisen vuosiluokan oppilaat pääsevat joululomalle ja ensimmäisen vuosiluokan oppilaiden vuoro on pääsiäisenä, Tämän lisäksi jokainen oppilas saa kesällä parin viikon kesäloman, jolle tytöt lähtevät eri aikoina, jotta koulun toiminta ei pääse tänäkään aikana pysähtymään.

Nikkarilan talouskoulu on lajissaan ainoa maassamme ja koko pohjoismaissa. (Pojille on järjestetty samantapainen maatalousalan koulu, joka toimii Mäntsälässä.) Tästä johtuen onkin koulun oppilaina tyttöjä kaikkialta maasta aina Inarista Helsinkiin ja Turusta pohjois-Karjalaan. Oppilaista on suurin osa lähtöisin maanviljelysperheistä, mutta on heitä kaikista muistakin yhteiskuntaluokista. — Tällä hetkellä on koulussa oppilaita 25, joista 1:llä vuosikurssilla 14 ja II:lla 11 tyttöä.

Kun kurssin suorittaneet tytöt lähtevät koulusta, käydään sitä ennen kirkossa osallistuen jumalanpalvelukseen ja lasketaan seppele Bovalliusten sukuhaudalle kiitollisuudenosoituksena tämän perheen jalojen tyttärien lähimmäisenrakkaudelle.

Ansa

Käytännöllinen perheenäiti

LAPSIHALVAUS ELI POLIO

Tohtori Väinö P e n s a l a :

(Jatkoa)

Polion hoito.

Koska polion ensioireet ovat niin epämääräiset, ei polion mahdollisuus läheskään aina tule heti mieleen, eikä näin ollen ymmärretä heti ryhtyä asian vaatimiin toimenpiteisiin. Hoito jää summittaiseksi yleishoidoksi. Vain silloin, kun paikkakunnalla on jo aikaisemmin todettu poliotapauksia, saatetaan poliota heti epäillä. Mainitusta tietämättömyydestä ei kuitenkaan ole suurta haittaa, koska polion hoidossa ei ole mitään määrättyä linjaa. Tärkeintä on, että potilas pidetään levossa. Kaikkein haitallisinta on se, että potilas kuumeestaan huolimatta on jalkeilla ja työssä. Levon lisäksi voidaan säryn poistamiseksi käyttää erilaisia särkylääkkeitä. Uusista lääkkeistä eli antibiooteista ei ole todettu olevan apua. Heti kun epäillään, että kyseessä on mahdollisesti polio, potilas on lähetettävä sairaalahoitoon. Kuljetuksen on oltava mahdollisimman vähän rasittava. Niissä tapauksissa, joissa kuljetus on vaikeaa ja potilasta suuresti rasittavaa, on harkittava onko potilaalle edullisempaa hoitaa häntä aluksi kotona ja vasta myöhemmin siirtää hänet sairaalaan vai kuljettaa hänet matkarasituksista huolimatta heti sairaalaan. Sairaalahoitoon turvautuminen on kuitenkin tavallista varsinkin niissä tapauksissa, joissa on pelättävissä hengitysvaikeuksia. Jos suinkin mahdollista, olisi ainakin pitemmät kuljetukset suoritettava lentoteitse.

Alkuvaiheen hoito on pääasiallisesti y l e i s h o i t o a. Noin viikon kuluttua kuumevaiheen päättymisestä aloitetaan f y s i k a a l i n e n h o i t o liikkeiden, hieronnan ja kylpyjen muodossa. Fysikaalinen hoito on sekä passiivista että aktiivista. Hoidon tarkoituksena on estää surkastumat ja väärät asennot sekä koettaa vahvistaa halvaantuneita lihaksia. Hoito jatkuu tapausta myöten eri pitkän ajan, jopa vuosikausia.

Alkuvaiheen hoito kulkutautisairaalassa kestää 3—4 viikkoa. Sen jälkeen potilas siirtyy o r t o p e d i s e e n ja k u n t o u t t a m i s h o i t o o n. Hänelle valmistetaan tarvittavat tukisidokset sekä suoritetaan tarpeellisiksi katsotut ortopediset leikkaukset.

Aivan erikoinen ryhmä ovat ns. h e n g i t y s h a l v a u s p o t i l a a t. He ovat poliopotilaita, jotka pallean ja hengityslihasten halvaantumisen takia eivät kykene itse huolehtimaan hengityksestään tai jotka kurkunpään halvaantumisen takia ovat vaarassa tukehtua. Lievähköissä tapauksissa riittää rintakehää ulkoapäin supistava vyö eli kyrassi, mutta useimmiten on turvauduttava tehokkaampiin menetelmiin, varsinaisiin hengityskoneisiin. Amerikassa on käytännössä ns. tankki, suljettu säiliö, johon potilas pannaan. Tankissa potilas on vuoroin yli- ja alipaineessa ja rintakehä supistuu ja laajenee paineen vaihtelujen mukaan. Pohjoismaissa käytetään tavallisesti ylipainekonetta, jolla ilma painetaan keuhkoihin henkitorveen tehtyyn aukkoon asetetun putken eli kanyylin kautta. Keuhkojen ja rintakehän kimmoisuus taas aikaasaavat ilman puristumisen ulos keuhkoista.

Hengityshalvauspotilaiden hoidossa on otettava huomioon monta eri seikkaa. Siksi heidän hoitonsa onkin suurta vaivaa, ammattitaitoa sekä erikoisvälineistöä kysyvää. On järkevää keskittää hengityspotilaiden hoito määrättyihin keskuspaikkoihin.

Hoidon tulokset.

Etukäteen on täysin mahdotonta mennä sanomaan, mikä kussakin tapauksessa on lopputulos. Nuoremmat paranevat nopeammin ja täydellisemmin kuin vanhemmat ihmiset. Osa paranee täydellisesti, osalle jää lievempi tai pahempi invaliditeetti. N. 10 % hengityshalvauspotilaista ei kykene koskaan tulemaan toimeen ilman hengityskoneen apua, huolimatta ns. sammakkohengityksestä, jossa potilas »kuljettaa» nielemällä ilmaa keuhkoihinsa. Nämä krooniset hengityspotilaat ovat oma ryhmänsä, josta osa voidaan hoitaa kotona, mutta useimmat vaativat laitoshoitoa ja heitä varten onkin perusteilla aivan oma laitos.

Apuvälineillä, ortopedisella ja kuntouttamishoidolla potilas koetetaan saada niin hyvään kuntoon kuin mahdollista. Kun medisiininen hoito on vietty loppuun, tulee eteen ammatin oppiminen, mikäli potilas ei kykene entiseen ammattiin tai hänellä ei koskaan vielä ole sellaista ollutkaan. Viimeisenä vaiheena on potilaan sijoittaminen työhön.

Hoitokustannukset.

Poliopotilaan, varsinkin hengityshalvauspotilaan hoito tulee kalliiksi. On laskettu, että hengityspotilaan hoito maksaa ensimmäisen kolmen viikon aikana noin 12.000 mk, sen jälkeen n. 8.000 mk päivältä. Vuoden kestävä hoito tulee tällöin maksamaan n. 3 milj. mk. Vastikään on säädetty laki, jonka mukaan valtio vastaa hengityspotilaan hoidosta koituvista kustannuksista.

Polion epidemiologia ja vastustuskyky eli immuniteetti.

Tartuntataudit aikaansaavat hyvin yleisesti tartunnan saaneessa vastustuskyvyn eli immuniteetin, jonka kestoaika eri tautien kohdalla on erilainen. Immuniteetti perustuu veressä oleviin vasta-aineisiin, joiden muodostumisen tartunta aiheuttaa.

Polio ei tee tässä poikkeusta. Poliotartuntakin aiheuttaa vasta-aineiden muodostumisen ja immuniteetin. Nykyisin voidaan ihmisen verestä havaita polion vasta-aineet ja täten siis todeta, onko asianomainen saanut poliotartunnan vai ei.

Kun lääketieteessä oli päästy näin pitkälle, saatiin poliosta, ennen kaikkea polioepidemiasta, aivan uusi kuva. Aikaisempi käsitys näet on ollut, että polio on melko harvinainen, mutta hyvin julma tauti. Uusissa tutkimuksissa taas on todettu, että n. 300—500:sta tartunnan saaneesta vain yksi sairastuu halvausmuotoiseen polioon. Kaikki muut tartunnan saaneet eivät sairastu lainkaan tai sairastuvat lievästi, tai vaikka sairastuvat pahemminkin, halvauksia ei kuitenkaan esiinny. Kahteen ensin mainittuun ryhmään kuuluvat eivät tiedä taudistaan mitään, eivät ainakaan osaa kuvitella sitä polioksi. Kuitenkin he saattavat levittää poliotartuntaa, jopa enemmän kuin hoidossa oleva varsinainen poliopotilas.

Tällä hetkellä siis tiedetään, että p o l i o o n

hyvin yleinen ja tavallisesti hyvän laatuinen tartuntatauti, joka vain joskus otollisissa olosuhteissa saa halvauttavan muodon.

Vasta-ainetutkimuksissa voidaan päätellä polion levinneisyys eri kansoilla ja eri ikä- ja yhteiskuntaluokissa. Ne ovat osoittaneet, että poliota on kaikkialla maapallolla. Yleisenä ilmiönä on todettu, että mitä ahtaammissa ja epähygienisemmissä oloissa ihmiset elävät, sitä nuorempina he tulevat kosketuksiin polioviruksen kanssa ja siten tulevat immuuneiksi poliota vastaan. Tropiikin alkuasukaskansoilla on jo 3—4 vuoden ikäisistä 90 %:lla polion vasta-aineita veressä. Näiden kansojen keskuudessa ei pääse syntymään varsinaisia epidemioita, koska vain kovin harvat saattavat saada poliotartunnan.

Hygieenisissä oloissa poliotartunnan saamisen mahdollisuus siirtyy myöhemmäksi, jopa täysiikäisyyteen saakka. Tällöin taipumus saada halvausmuotoinen polio on tavallista yleisempi. Maissa, joissa on korkea elintaso ja hyvät siisteysolot, kuten Skandinaviassa ja Yhdysvalloissa, on viime vuosikymmenien aikana esiintynyt yhä suurempia ja vaikeampia epidemioita. Näille epidemioille on tyypillistä aikuisten poliohalvaustapausten lukuisuus. Yhdysvalloissa on lisäksi todettu, että hygieenisemmillä valkoihoisilla on neljä kertaa enemmän poliota kuin mustilla ja korkeammissa yhteiskuntaluokissa on enemmän poliota kuin alemmissa.

Meillä suoritettujen tutkimusten mukaan on Helsingissä polion vasta-aineiden esiintyminen suunnilleen seuraava: 5-vuotiaista n. 50 %:lla on vasta-aineita veressä. Vastaava %-luku 20—40-vuotiailla on 70—80 ja 60-vuotiailla n. 100, mikä merkitsee sitä, että käytännöllisesti katsoen kaikki 60-vuotiaat ovat saaneet poliotartunnan.

Maaseudulla 50 %:n immuniteetti saavutetaan vasta n. 5—10 v. myöhemmin eli 10—15 vuoden iässä.

Halvauksia aiheuttavat tekijät.

Tällä hetkellä ei vielä tiedetä, miksi polio toisissa, tosin melko harvoissa tapauksissa kehittyy halvausasteelle, ts. mitkä ovat ne tekijät, jotka aikaansaavat halvauksia tai edistävät niiden syntyä. Kuitenkin ollaan sitä mieltä, että kaikki keholliset rasitukset ja ponnistukset sairauden aikana ovat halvauksia aiheuttavia tekijöitä. Niinpä urheilijoilla halvaantuvat ensisijaisesti ne lihakset, joita he eniten joutuvat käyttämään. Edelleen on todettu, että kylmettyminen ja kaikenlaiset kudosten vahingoittumat edistävät halvausten syntyä. Siksi on epidemian aikana syytä välttää mm. nielurisojen poistamista, samoin hampaiden poistamista, rokotuksia ja jopa lihakseen annettavia ruiskeita.

Hormonaallisilla seikoilla on ilmeisesti myös osuutta halvausten syntyyn. Niinpä naiset sairastuvat raskauden loppuvaiheessa polioon tavallista herkemmin.

Polion torjuminen.

Polion vastustaminen on melko vaikeaa. Tavallisista tartuntatautien vastustamisessa käytetyistä keinoista ei tiettävästi ole apua. Mitään poliovirusta tappavaa lääkettä ei ole olemassa.

Jäljelle jää vain suojarokotus.

Aluksi toivottiin saatavan apua ns. gammaglobuliinista. Tämä on veriherassa oleva valkuaisaine, johon kaikki tartuntatautien vasta-aineet sijoittuvat. Gammaglobuliini ei ole lääke. Lähinnä se vastaa seerumia. Sen vaikutus ei kuitenkaan ole läheskään varma. Myönteisessäkin tapauksessa sen antama suoja on suhteellisen lyhyt, enintään 5—6 viikkoa. Sillä ei ole mitään vaikutusta niissä tapauksissa, joissa polioviruksia on jo päässyt vereen, vaikka halvausoireita ei vielä olisikaan ilmennyt.

Poliorokote.

Amerikkalainen tiedemies Jonas Salk ilmoitti v. 1954, että hän oli keksinyt rokotteen poliota vastaan. Se sisältää formaliinilla tapettuja viruksia. Rokotteen haittana on se, että sitä on annettava kaikkiaan 2—3 kertaa, ennen kuin vasta-aineita muodostuu. Tavallisesti annetaan rokotetta kahdesti kuukauden väliajoin sekä lisäksi noin vuoden kuluttua ns. vahvistusannos. Tehokkaan, mutta vaarattoman rokotteen valmistusta vaikeuttaa se, että kuolleet virukset tahtovat menettää vasta-aineiden muodostamiskykynsä. Koska rokotuksia on suoritettu pääasiallisesti vasta vuodesta 1954 lukien, ei vielä tiedetä, miten pitkän immuniteetin rokotus aikaansaa.

Toistakin tapaa on käytetty rokotteen valmistuksessa. Tämän, amerikkalaisen professorin Albert Sabinin kehittämän menetelmän mukainen rokote sisältää eläviä polioviruksia. Ne on heikennettyjä, ts. niiden luonne on muutettu sellaiseksi, etteivät ne aiheuta halvausmuotoista poliota, vaan enintään lievän, vaarattoman muodon, mutta aikaansaavat silti pysyvän ja tehokkaan vasta-aineiden muodostumisen ja elinikäisen immuniteetin.

Rokote on todella ihanteellinen, mikäli vain on taatusti täysin vaaraton.

Salkin rokotteella on Amerikassa rokotettu kymmeniä miljoonia ihmisiä, lähinnä lapsia, Sabinin rokotetta ei ole vielä uskallettu käyttää joukkorokotuksiin.

Suomessa, Norjassa ja Ruotsissa on toistaiseksi suoritettu poliorokotuksia melko pienessä määrin. Tanskassa sensijaan on kotimaista rokotetta käyttäen suoritettu huomattavasti enemmän poliorokotuksia.

Poliorokotteen kehittäminen on viime vuosien aikana edistynyt niin pitkälle, ettei enää liene kovinkaan pitkä aika siihen, jolloin käytettävissämme on siksi tehokas ja vaaraton rokote, että sen avulla päästään kokonaan vielä tällä hetkellä paljon pahaa aikaansaavasta poliosta.

VEROVAPAUSTODISTUKSET

on pyydettävä valtion verolautakunnasta jo helmikuun aikana. Niitä tarvitaan esim. pankki- ja liikelaitosten osingon verosta vapauttamiseksi, mikäli yhdistys sellaisia osakkeita omistaa.

Nämä todistukset on viimeistään maaliskuun aikana jätettävä a.o. pankkien konttoreihin. Jos yhdistys omistaa Oy Surdus Ab:n osakkeita on verovapaustodistus lähetettävä yhtiön konttoriin os.: Aleksanterinkatu 12, Helsinki, viimeistään maaliskuussa. Myöhästyneet todistukset jäävät huomioonottamatta. Joka vuosi pitää olla uudet todistukset.

TIDSKRIFT FÖR DÖVA

OFFICIELLT ORGAN FÖR FINLANDS DÖVAS FÖRBUND r.f.

FEBRUARI | 62. ÅRGÅNG | Nr 2 - 1958

ARBETSFÖRMEDLARE FÖR HÖRSELSKADADE

Vid Finlands Dövas Förbunds års- och representantmöten har flera gånger tagits upp frågan om tillsättandet av en konsulent för de döva. Förslaget har motiverats med att konsulentens främsta uppgift skulle var att biträda de döva då de söker tjänst.

Då det har blivit allt svårare att få arbete och arbetslöshet i oroande grad börjat förekomma, har tanken på en särskild arbetsförmedlare väckts. I detta syfte sammanträdde representanter för skolstyrelsen, de dövas resepräster, Hörcentralen och vårt eget förbund för att dryfta möjligheterna att förverkliga denna tanke. Dessa fick också tillfälle att rådgöra med en representant för socialministeriet, vilken ställde sig förstående till förslaget. Härefter sände de båda förbunden till socialministeriet en ansökan om att saken måtte ordnas.

Arbetsföremedlarens uppgift skulle inte enbart vara att bistå de döva då de söker tjänst utan också att ge upplysningar åt arbetsgivarna i frågor som berör döva anställda.

Även de hörselskadade själva behöver råd och vägledning i den nya miljö som arbetsplatsen utgör för dem och detta kan de bäst erhålla genom sin egen arbetsförmedlare.

Såväl bland hörselskadade som döva väntar man säkert med spänning på socialministeriets inställning till den ansökan deras egen organisation gjort, nämligen den att det för vårt lands döva skulle tillsättas en arbetsförmedlare liksom för de blinda redan gjorts.

(Sammandrag av ledaren)

En förkämpe för de döva har gått ur tiden

(Alvar Grunborg, SDR-Kontakt)

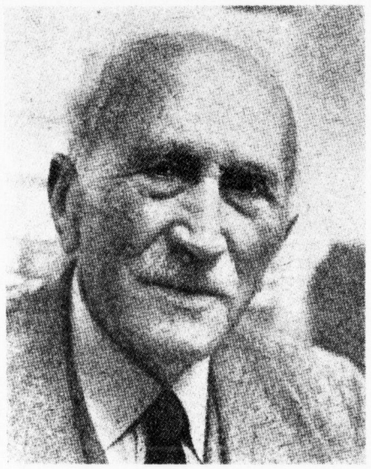

Lars Björn

En märklig livsgärning har ändats i och med att fabrikör *Lars J:son Björn*, Lannabruk, avlidit. Den bortgångne nådde en ålder av 81 år.

Fabrikör Björn föddes i Ödskölts församling, Älvsborgs län. Vid åtta års ålder blev han döv som följd av hjärnhinneinflammation. Han intogs vid åtta års ålder vid dövskolan i Vänersborg, där han vistades i fyra år. När fadern — som var lantbrukare och drev en mindre möbelfabrik — avled år 1900 startade Lars Björn egen affärsverksamhet. Han hade dessförinnan genomgått flera korrespondenskurser i bl. a. bokföring, handelskurs och affärsjuridik. Omkring år 1905 flyttade han till Ramneberga gård i närheten av Öxnered, där gården ställdes till hans förfogande mot det att han tog hand om och fostrade en döv son till gårdens ägare. På gården byggdes en villa, ladugård och en mindre fabrik för tillverkning av råttfällor och bikupor. Björn hade nämligen erhållit patent på en

automatisk råttfälla. Förutom biodling i stor skala drevs på gården uppfördning av höns, ankor, gäss och kalkoner. Fabrikör Björn betraktades som en av föregångsmännen i fjäderfäskötsel och han erövrade en mångfald pris vid fjäderfäutställningar. Tre år senare kom B. till gården Ebbanäs nära Mölltorps station, där han fortsatte med hönsskötsel. Sommaren 1910 flyttade B. till Stenstorp, där han hyrde en gammal gästgivargård och drev tillverkning av råttfällor och bikupor. Sedermera köpte han en gård nära Moholm, där han omkring år 1913 byggde en fabrik i tre våningar. Han upprättade kontrakt med en kvarnägare vid Tidan för leverans av elektrisk ström till fabriken samt byggde egen transformator vid gården och levererade ström till Moholm.

Genom förmedling av en representant i Tyskland fick B. världspatent på råttfällorna, som exporterades till flera olika länder. Rörelsen drevs i stor skala. För att fullt utnyttja den stora fabriksbyggnaden började B. år 1917 bygga segel- och motorbåtar. Flera båtar hann byggas, innan man på grund av statligt materialbeslag måste upphöra med denna gren av verksamheten. På grund av de av kriget vållade exportsvårigheterna kunde ej heller den övriga delen av rörelsen upprätthållas. Björn bodde under de följande åren i eller vid Södertälje och sysslade med affärsverksamhet av olika slag.

År 1944 flyttade B. med sin fru Elsa — dotter till rektor Björkman vid flickskolan i Södertälje — till en dotter, gift med godsägare Nils Drakenberg, Legeberga gård, Lannabruk. I närheten av denna byggde han en stuga, som blev färdig 1945.

Fabrikör Björn har under snart sagt hela sitt liv kämpat hårt för de dövas sak. All hans strävan var besjälad av viljan att hjälpa sina olycksbröder och -systrar. Han arbetade på att effektivisera skolväsendet när det gällde de döva barnen och han drog en lans för att de vuxna skulle kunna stå på egna ben.

Björn var med om att bilda en förening för döva i Södertälje år 1941. Åren 1947—54 tillhörde han styrelsen för Örebro Dövas förening och åren 1952-1954 styrelsen för Sveriges Dövas Riksförbund. Hans arbete för föreningen har var stort och framgångsrikt. Inte minst visade han intresse för de dövas sommarstuga i Solvik i Hovsta. Denna stuga var hans skötebarn. Han var också pionjär på det internationella samarbetets plan. År 1907 hölls i Köpenhamn den första Nordiska kongressen för döva. Björn var en av initiativtagarna till denna kongress och en av de två svenskar som deltog, båda för övrigt på egen bekostnad. Han visade alltid stort intresse för det internationella utbytet av ideer och rön mellan de döva världen över.

Fabrikör Björn var sällsynt bildningssugen, törstig på vetande. Han följde med allt som rörde sig i tiden — politik, teologi, litteratur och annat. Det svenska språket behandlade han mästerligt.

Hans stora begåvning gjorde att han vann framgångar på olika områden. När det gällde de dövas väl var han inte rädd för moderniteter, även om han i mångt och mycket var konservativt lagd. Omutligt rättvis var han därjämte. Han var orädd, kom gärna med kritik, men visade sig å andra sidan långtifrån oemottaglig när sådan riktades mot honom.

Han var en stor naturälskare. Sin blomsterodling vid den egna stugan bar alltid vittne om hans smak och sinne för perfekt skötsel. Hans hem präglades av den stora gästfriheten. Det stod öppet för alla, speciellt för alla ödesvänner. Många av dessa har där fått sina bekymmer lättade.

En önskan har jag, förklarade han, en »barnslig dröm» att få höra bäcken utanför mitt hems fönster porla . . .

Lars Björn var ett sprudlande energiknippe. Vid 80 års ålder åtog han sig agenturen för en skrivmaskinsfirma, för vilken han arbetade outtröttligt till dess han i juli månad i år drabbades av sjukdom.

För det kyrkliga arbetet visade han städse stort intresse. Han saknades aldrig vid en gudstjänst för de döva i Örebro, ej heller vid Dövas förenings sammanträden och sammankomster.

Med Lars J:son Björn gick ur tiden en verkligt nobel man, som uträttat ett fruktbringande dagsverke.

Han sörjes närmast av sin honom i allt stödjande maka Elsa, dottern Inga, gift med godsägare Nils Drakenberg, Lekeberga, sonen Lennart Björn, köpman i Sävsjö, sonhustru samt barnbarn.

IDROTTSNYTT

NORDISKA IDROTTSSERIEN 1957

(Bertil Franklin SDR-Kontakt)

Nordiska idrottsserien blev åter en triumf för Finland, som med glans försvarade sin position, som Nordens främsta fri-idrottsnation, med Sverige på andra plats, distanserad med hela 2.000 p.

Finnarna kunde med lätthet ha klarat 14.000 p. bara kastarna lyckats bättre, vilket konfunderar, då Finland genom tiderna varit starkast i kasten. Norge, som enligt Tegn og Tale beslutat sig för att gå om Sverige i serien, var ytterst nära att lyckas i sitt uppsåt.

Även lilla Danmark överraskade stort genom att gå över 11.000 p. tack vare sin löpare Villy Pedersen, som i tre grenar genomsnittligen tagit 800 p. Strongt!

FINLAND:

Namn	Gren	Resultat	Poäng		
	Löpning				
Mauno Lepistö	5.000 m.	15.21.8	793		
Kalevi Kuningas	5.000 m.	15.22.2	791		
Kalevi Kuningas	3.000 m.	8.54.6	786		
Olli Lehti	400 m.	50.6	779		
Olli Lehti	100 m.	11.4	768		
Olli Lehti	200 m.	22.9	767		
Aarne Virtanen	400 m.	51.7	723		
Mauno Lepistö	1.500 m.	4.14.3	683	S:a	6.090
	Hopp				
Voitto Heikkilä	Tresteg	14.17	820		
Paavo Saarikoski	Tresteg	14.14	815		
Paavo Saarikoski	höjd	1.80	770		
Bror Södergård	höjd	1.78	746		
Paavo Saarikoski	längd	6.60	667		
Bror Södergård	längd	6.32	592	S:a	4.430
	Kast				
Olavi Kaisanlahti	kula	12.88	661		
Arvo Hämäläinen	spjut	53.68	600		
Heino Niemelä	kula	12.10	591		
Eero Ojala	spjut	51.45	555		
Arvo Hämäläinen	kula	11.52	541		
Aulis Janhonen	diskus	33.86	467	S:a	3.415
					13.935

SVERIGE

	Löpning				
Rune Nykvist	100 m.	11.6	707		
Rune Nykvist	100 m.	1.59.9	697		
Robert Sundell	1.500 m.	4.09.6	750		
Robert Sundell	3.000 m.	9.16.2	645		
Rune Nykvist	400 m.	52.9	648		
Gustav Engström	400 m. häck	57.5	676		
Gustav Engström	400 m. häck	53.2	630		
Reinhold Johansson	100 m. häck	12.1	572	S:a	5.313
	Hopp				
Bernt Rydén	höjd	1.65	605		
Per Johansson	höjd	1.65	605		
Stefan Fransson	höjd	1.60	555		
Börje Axberg	höjd	1.60	555		
Leif Sträng	höjd	1.60	555		
Acke Fransson	höjd	1.60	555	S:a	3.430
	Kast				
K. F. Ulfsparre	spjut	52.16	569		
Robert Öman	kula	11.59	539		
K. G. Sjöberg	kula	11.34	527		
Ingemar Johansson	kula	10.89	491		
Ingemar Johansson	diskus	35.07	496		
Robert Öman	spjut	47.61	485	S:a	3.147
Forts.					11.902

Prosten Otto Myyryläinen blir pensionerad

Helt överraskande kom nyheten om att prosten Otto Myyryläinen av hälsoskäl blir pensionerad den 1. januari 1958. Vi visste nog att han skulle avgå i vår, men så sker nu alltså tidigare än beräknat.

Han har skött sitt ämbete som resepräst för de döva i närmare fyrtio år. Han har ett ädelt hjärta och har under denna tid offrat mycket för de döva, som alltid stått hans hjärta nära. Vi önskar prosten Myyryläinen en stilla levnadsafton och tackar honom för det uppofrande och trogna arbetet för de döva.

Vem som kommer att efterträda Myyryläinen vet vi ännu inte. Det är ännu en gåta och avgörandet må ligga i Guds händer. Prosten själv önskar till sin efterträdare få en person som förstår de dövas liv.

Åvik har fått television

Vid väggen i det stora vardagsrummet i Åvik står en televisionsmottagare. I god tid före sändningens början samlas alla kring televisionen även de blinda som med sina seende kamraters hjälp kan följa med vad som sker på bildskärmen.

Styrelsen som gav Åvik en sådan julklapp är värd stort tack. Styrelsemedlemmarna vet att det saknas mycket i hemmet, mycket nytt borde skaffas och mycket gammalt repareras. Men de vet också att åldringarna i Åvik lever ett stilla och händelsefattigt liv. Televisionen för med sig omväxling i deras isolerade tillvaro, den öppnar för dem vägen till den övriga världen. Gärna unnar vi åldringarna i Åvik detta och gläder oss med dem.

Missionskongressen i Stockholm

Ett vackert bevis på det internationella samarbetet mellan de döva är dövskolan i Keren, Eritrea. Sveriges och Finlands döva har samlat medel för att upprätthålla denna skola och avlöna dess lärare och övriga personal. På grund av de ekonomiska svårigheterna i vårt land har vi inte kunnat sända mer än 1/5 av skolans utgifter till Keren, varför Sveriges andel blivit oskäligt stor. Från och med början av detta år hoppas vi dock kunna skicka 5000 000 mk eller hälften av den summa skolan behöver.

Den 2 januari sammanträdde i Stockholm Dövas Afrika Missions styrelse. DAM hade till detta möte kallat ordföranden för Finlands dövas mission. Avsikten med mötet var att diskutera huruvida missionsarbetet kunde göras effektivare. Mötet beslöt tillsätta en ny lärare i Keren men valet har ännu inte gjorts. Undertecknad fick i uppdrag att till de finländska missionsvännerna framföra DAM:s hjärtliga hälsning samt ett tack för gott samarbete.

Särskilt aktningsvärt var att i mötet deltog ledaren för missionen i Eritrea, pastor Olle Hagner. Som känt grundades skolan i Keren på pastor Hagners initiativ. Pastor Hagner lovade för övrigt att avlägga ett besök i Finland, troligen nästa sommar.

Pastor Hagner förde med sig färska hälsningar från vår gemensamma missionär fröken Roos och från skolans elever. Undervisningen har varit god och resultaten därefter: »de stumma» har lärt sig tala, läsa och skriva. Skolan är redan känd överallt i Eritrea och undervisningen av de döva anses vara ett stort under. Vi gläder oss över att välsgnelsen har följt skolan och dess arbete.

Lauri Paunu.

UTLANDSNYTT

DANMARK

På grund av sjukdom har föreståndaren för dövskolan i Köpenhamn, Ove I. Baastrup beviljats avsked från den 31. 12. 1957. Han efterträdes av föreståndaren vid dövskolan i Nyborg, Asger Holm. Ny föreståndare vid skola i Nyborg blir överläre P. Høiberg.

Det gångna året 1957 har för Danmarks döva varit ett gott år, skriver red. Ole Munk Plum i Dovebladets ledare.

De dövas sak har vunnit terräng, säger han och nämner ljuspunkter under året, sådana som de dövas lotteri, insamlingen på giro nr. 11, samt pressens och radions intresse för förbundets utställning i Ungdomsgården och dövundervisningens 150-årsjubileum.

En stor händelse också i Danmark under det

gångna året var Helen Kellers besök och red. O. M. Plum konstaterar att för dem som fick träffa henne blev det ett minne för livet.

Av kursverksamheten nämner red. Plum bl.a. diverse aftonskolekurser och talkorrigeringskurser.

Dessutom har man i Danmark arbetat i den nordiska teckenspråkskommittens arbetsutskott och arbetet väntas snart bli färdigt. Dessutom har en film om de dövas svårigheter påbörjats och den väntas bli färdig i år.

SVERIGE

I Malmö hölls den 6—7 juli de dövas vartannat år återkommande kongress. Kongressen antog bl. a. förslaget att antnamnet »Vår kontakt» som gemensam huvudrubrik för publikationerna »Dövas tidskrift» och »Tyst Jul.» Professor O. Löfgren skriver i en artikel i »Tyst jul» att det nya namnet kan ses som ett uttryck för de dövas vilja att bryta isoleringen från de hörande och deras värld. Professor Löfgren fortsätter:

»Samma syfte hade det informationsmöte som hölls dagen före kongressens början. Till detta hade infunnit sig inbjudna perresentanter för skolöverstyrelsen, arbetsmarknadsverket, Malmö stad och pressen liksom också för dövprästerna, dövlärarna och dövkonsulenterna. Styftet med mötet, det första i sitt slag i detta sammanhang, kan sägas ha varit att påminna om de dövas existens, deras speciella problem, deras önskan och möjligheter att göra en insats i samhället.»

Angående Helen Kellers besök i Sverige konstaterar professor Löfgren att ytterst få blinda eller döva kan få samma start i livet eller samma individuella undervisning som hon och tillägger:

»Men det finns en rad glädjande framsteg och reformer att notera från det senaste decenniet, inte minst i Sverige. Ser vi på de döva barnen, kan man peka på två statliga utredningar, en allmän om dövundervisningen av 1945 och en audiologisk från 1950-talet, och som följd därav utbyggd förskola samt nya hjälpmedel och metoder för hörselträning.

Intresset för de handikappade barnen har yttrat sig både i ord och gärning: jag erinrar om »Mitt barn är annorlunda» av Greta Bolin (Corinna) och »Barn med handikap» av Edith M. Stern och Elsa Castendyck (båda utkomna under 1956), och Scoutförbundets stora insamlingar för döva och blinda barn och bildandet av Jerringfonden. Tack vare den förstnämnda insamlingen har planerna på en teoretisk fortbildningslinje för döv ungdom tagit gestalt i en försöksskola på Blockhusudden, som nyss avslutat sitt första läsår. Låt oss hoppas att denna början skall kunna fullföljas med statens hjälp och leda till en nordisk motsvarighet till Gallaudet College, den amerikanska högskolan för döva i Washington, där tre döva svenska ynglingar nu studerar för akademisk examen.

Då det gäller området för de dövas yrkesval, har en glädjande utvidgning ägt rum på senare år. Den tid är förbi då en »dövstum» pojke bara hade tre yrken att välja på: skomakarens, skräddarens och snickarens. Många hundra döva utför nu kvalificerat arbete inom skilda fack. Flickorna fyller med goda vitsord sådana uppgifter inom olika verk och företag där deras lyte inte lägger hinder i vägen. Någon anleding att i sådana fall utestänga döva från ordinarie statlig anställning finns inte längre. Detta framhölls också vid kongressen.»

FRÅN HEMLANDET

HELSINGFORS DÖVAS FÖRENING firade 40-årsdagen av Finlands självständighet med ett högtidligt program. Estraden var dekorerad med Finlands flaggor, vita blommor och ljus. I fönstren strålade talrika ljus. Publiktillströmningen var stor. Programmet inleddes med Finlandia som utfördes av de dövas kör under herr. T. Rikströms ledning. Föreningens ordförande Hj. Sandblom höll hälsningstalet varefter fru Heevi Tolpo framförde Koskenniemis dikt »Hymn till hembygden». I programmet ingick vidare »Fösterlandets anlete» som utfördes av talkören, herr Emil Mattilas föredrag om vår självständighets första skeden, samt prosten Urho Paljakkas festtal. Festen avslutades med Vårt land som tecknades av samtliga närvarande. Som konferencier verkade herr E. Martola. För festarrangemangen svarade en tremmannakommitte.

MÖTEN

GAMLAKARLEBY Dövas Förening håller årsmöte den 8 febr. kl. 18 i Församlingshemmet Torggatan 41.

På samma ställe hålles de föreningens kyrkodag med nattvardsgång söndagen den 9 febr. kl. 10. Medvarande kommer att vara pastorer L. Paunu, H. Hyvärinen och fru Katri Pitkänen. Välkomna!

OY SURDUS AB
ORDINARIE BOLAGSSTÄMMA.

försiggår å Helsingfors Dövas Förening, Elisabetsg. 27 A 8, lördagen den 15 mars kl 14. Behandlas de i bolagsordingen § 9 upptagna ärendena.

Styrelsen.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

Utgivare: *Finlands Dövas förbund r.f.*
Huvudredaktör: *Urho Kierimo,* Åbo, Dövskolan. Tel. 11 490.
Red. sekr.: *Rurik Pitkänen,* Helsingfors, Elisabetsg. 27 E. 10. Tel. 38 154.
Svenskpr. red.: fru *Ulla-Birgitta Laine,* Eskontie 7, Kerava. Manuskripten bör sändas till redaktören före månads slut.
Expedition: Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154. Postgiro: 6825.
Prenumerationspris 1958: 1/1 årg. mk 400:—, till utlandet mk 600:—.

TYÖ — MIEHEN KUNNIA

Lehtemme toimitus on saanut vastaanottaa seuraavan kirjeen ja sanomalehtileikkeleen, jotka kuvaavat hyvin maaseudun raivaajain elämää ja luonnetta.

»Lähetän tässä maalla asuvan PAULI KARHUN kodista tietoja. Pauli näkyy hyvin menestyvän kotona vanhempiensa luona. Aina hän on hiljainen ja rauhallinen mies. Kuurojen yhdistyksissä hän käy mukanaan maalaamiaan tauluja, joita myy, ja kauniita ne ovat. Maaseudun kauneus varmaan pitää Paulia viihtyisässä kodissa, jossa seinätaulut puhuvat hänen kättensä töistä, ja auttaa vanhempiaan kotitöissä. Häneltä ei puutu mitään, eikä hän valita työttömyyttä. Hänhän on sellainen maamies, ettei mielensä tee kaupunkiin montakaan kertaa matkustelemaan, niinkuin monet maalta pakenevat tekevät. Elämä maalla kylläkään ei näytä olevan helppoa. Työtä on tarpeeksi, katsomatta saako palkkaa vai ei. Mutta missäs muualla, kun kotona on monella hyvä olla. Kenellä on ammatti kaupungissa, kenellä maalla. Se vaan riippuu tekijästä, kummassa hän viihtyy ja jaksaa siinä olla. Ihminen on oman onnensa seppä. Harvat ovat ne, jotka jaksavat pysyä omassa toimessaan, eikä siinä voi toinen pakottaa toista.

Pihapuu

*

Mukana seurasi leikkele joensuulaisesta sanomalehdestä otsikolla »Mv. Väinö Karhun rintamamiestilaan tutustumassa Kiteen Haarajärvellä»:

Sotavuosien jälkeen on muodostettu paljon n.s. rintamamiestiloja. Tämän lain nojalla on moni maantarvitsija saanut pitkäaikaisen toiveensa oman maan saamisesta toteutetuksi. Useille on tällöin annettu viljeltäväksi n.s. kylmä tila, jossa ei vastaanottohetkellä ole ollut valmista peltoa yhtään, mutta vuosien kuluessa ovat suomalainen sisu ja sitkeys saaneet ihmeitä aikaan. Tarpeellinen rakennus toisensa jälkeen on noussut raivatulle aukiolle, ja vuosi vuodelta on metsä siirtynyt yhä kauemmaksi viljelmän tieltä. Peltoa valmistuu hehtaari toisensa perään, ja syksyisin saa viljelijä suotuisten olosuhteiden vallitessa korjata vaivojensa palkan: omaa viljaa — omasta maasta.

Kävimme Kiteen Haarajärvellä tutustumassa mv. Väinö Karhun rintamamiestilaan. Taivallettuamme maantieltä syrjään, kappaleen lumista metsätietä, avautuu metsän keskeltä äkkiä eteemme viljelysaukea, jonka keskellä on uudistalon rakennusryhmä. Paitsi asuinrakennusta, on samalla aukealla myöskin talousrakennus, sekä nykyajan vaatimuksia vastaava navetta. Hiukan syrjemmällä, metsikön reunassa on sauna. Kauniit pihakoivut antavat kotoisen tunnelman pihamaalle.

Pirttiin mentyämme tapaamme talon naisväen lauantaikiireissään, piirakan teossa. Epäilemme tulleemme sopimattomaan aikaan, mutta eipä näyttänyt työ vieraiden tulosta häiriytyvän. Isännän kanssa keskustelemme uudistilan vaiheista.

— Saamamme rintamamiestila on muodostettu Kaukas-yhtymän maista, ja on pinta-alaltaan 50 ha. Huhtikuussa tulee kuluneeksi 11 vuotta siitä, kun tulin talon paikkaa katsomaan. Nykyisen talon paikalla oli niin sakea metsäryteikkö, ettei tahtonut läpi päästä, vaan oli tie raivattava kirveellä. Kun tila näytti kuitenkin siedettävältä, ajattelin että kyllä tähän asuinpaikan saa, ja niin sitä alettiin rakentamaan. Kaikki rakennustyöt, asuinrakennuksen uuneja lukuunottamatta, on tehty itse.

Työtä tässä on saanut tehdä kovasti, näin jälkeenpäin ajatellen ehkä joskus vähän liikaakin, mutta on selvää, ettei uudistilalla elä vähällä työllä. Väliin tuntui, että ansiotöissä pääsisi paremmin palkoille. Avustusten ja lainojen turvin oli päästävä eteenpäin, kun entistä rahaa ei ollut. Sehän täällä on ollut hyvä puoli, ettei työtä ole tarvinnut etsiä kauempaa, vaan sitä on aina omasta takaa.

Kun nyt työn alla olevat viljelykset saadaan valmiiksi, — mikä tapahtuu ensi vuoden aikana — on viljeltyä kaikkiaan 15 ha. Viime kesänä saatiin traktori, jota vävypoikani — maamieskoulun käyneenä — tottuneesti käyttelee.

Tilan viljelykset ovat kohtalaisen sileitä, ainoa vika on, ettei omalta maalta saada painomaata (soraa) vaan se on tuotava muualta.

— Minkälainen on metsien kunto? utelemme.

— Metsät ovat kohtalaisen hyvät, mutta ei uudistilalla tulisikaan toimeen, jos ei olisi metsää tukena. Kuitenkin on otettava huomioon, ettei metsää hakata liikaa. Ja sanotaanhan, että »parempi on lehmä lypsää kuin tappaa», se sana pätee varsinkin metsistä puheenollen.

Meillä on suoritettu pääasiassa puhdistushakkauksia, ja kun kaikki tehdään omin voimin, on työtä tiedossa vielä kahdeksi talveksi eteenpäin.

Erikoisesti kiintyy huomiomme seinillä oleviin lukuisiin maalauksiin. Tiedustellessamme niiden alkuperää, saamme kuulla, että talon poika P a u l i — kuuro — on niitä maalannut. Taiteelliset taipumukset hän näyttää perineen isältään, ja kun ottaa huomioon, ettei poika ole saanut päiväkään maalauksen opetusta, täytyy myöntää, että hän on päässyt muutamissa töissään huomattavan pitkälle.

Isäntä kertoo maalanneensa nuorempana aika paljon, mutta vanhempana on tämä harrastus jäänyt, ei tahdo olla enää aikaa. Myöskin kirjansidonta on aikaisemmin kuulunut isännän harrastuksiin, ja katsellessamme meille esitettyjä töitä, voimme vakuuttaa, etteivät ne yhtään häpeä »tehdastekoisia». Myöskin runoja ja kronikoita isäntä sepittää vielä nykyisinkin, tästä olemme kuulleet näytteitä useita kertoja, kansakoulujen juhlissa y.m.

Talvinen lauantaipäivä on tarinoidessamme pitkälle kulunut. Olemme saaneet kuulla erään raivaajaperheen tarinaa, monien kohdalla toistuvaa, mutta aina kuitenkin erikoista. Päämäärä on kaikilla raivaajille sama: oma koti omalla maalla. Työn uurtamilla miehen kasvoilla loistaa tyytyväisyys kaiken saavutetun jälkeen, jättäessämme hyvästiä ja lähtiessämme kävelemään valtatien varteen.

L i n s s i.

OLETTEKO AJATELLUT

että käyttämällä oman liittonne
ONNITTELU- ja SURUADRESSEJA
sekä KIRJEENSULKIJAMERKKEJÄ
tuette työtä omaksi hyväksenne?

SOSIAALIHUOLTOA

-nimisen kirjoituksen johdosta, joka pakinana julkaistiin viime numerossa, voivat monet lehden lukijat saada väärän kuvan kyseessä olevasta huollosta, joten pyydän lehden julkaisemaan seuraavaa:

— Lakien ja asetusten mukaan on »Herperttiä» sen kunnan avustettava jonka alueella hän asuu, olipa Herpertillä siellä kotipaikka-oikeus tai ei. Jälkimmäisessä tapauksessa kunnalla on oikeus saada antamastaan avusta korvaus siltä kunnalta, jossa avun saajalla on kotipaikkaoikeus. Kirjoituksen mukaan on Herpertti asunut »Vaan» kunnassa 10 vuotta, ja ilmeisesti myöskin siellä tehnyt työtä saamatta köyhäinhoitoa. Laki sanoo, että köyhäinhoitoa koskeva kotipaikkaoikeus on kullakin eräin poikkeuksin siinä kunnassa, jossa hän viimeksi **yhden vuoden ajan on ollut hengille-kirjoitettuna hänen,** hänen vaimonsa tai alaikäisten lastensa **sinä vuonna saamatta köyhäinhoitoa** (t. s. sosiaalihuoltoa).

Sen (siis »Vaan» kunnan) on lopullisesti vastattava Herpertin köyhäinhoitomenoista, vaikka Herpertti ei vain asuisi jo toisen kunnan alueella, vaan olisi siellä jo ehtinyt tulla myös hengille kirjoitetuksi, siis sen kunnan jäseneksi.

J. V.lä.

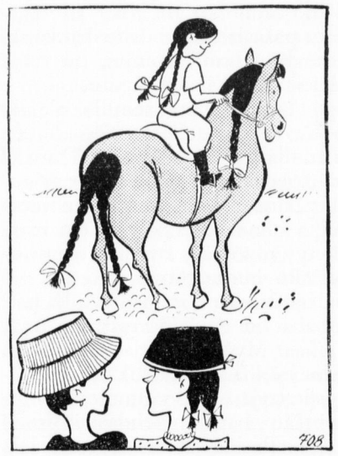

Yhdenmukaisuutta

Yhdistyksille huomattavaa

Lähetetyt vuosikertomuskaavakkeet ja jäsenluettelot on täytettyinä palautettava liiton toimistoon Liisankatu 27 E 10, Helsinki, ennen helmikuun loppua.

Liitolle tulevat vuosimaksut 30 mk jäseneltä on lähetettävä samanaikaisesti Suomen Kuurojen Liiton postisiirtotilin n:o 6825 kautta suoraan rahastonhoitajalle, os.: Malminrinne 2 A 14 (Laamanen), Helsinki. Laiminlyönti voi aiheuttaa edustusoikeuden menetyksen.

Keskustelukysymykset liiton vuosikokoukselle on lähetettävä liiton toimistoon, os.: Liisankatu 27 E 10, Helsinki, ennen helmikuun 23 päivää.

Edustajain valtakirjat on lähetettävä liiton toimistoon ennen helmikuun loppua.

Liittomme vuosikokous

pidetään Kotkassa Kotekon juhlasalissa maaliskuun 23 p:nä. Aluksi on klo 11 hartaushetki. Vuosikokous alkaa klo 12. Päättäjäisillanvietto klo 19.

Käsitellään sääntöjen 8 §:ssä mainitut ja edustajain vuosikokoukselle esittämät asiat, joiden tulee olla jätettynä lyhyine alustuksineen liiton toimistoon ennen helmikuun 23 päivää.

Edustajilla on vuosikokouksessa 1 ääni kutakin 10 liiton jäsenmaksun suorittanutta tai vakinaisjäsentä kohti. Liitto maksaa pitkämatkaisille yhdistysten edustajille edestakaisen matkalipun hinnan 2 luokassa sekä 1.000 markan päivärahan 1:ltä päivältä, kuitenkin vain yhdelle kunkin yhdistyksen edustajalle. Lyhempimatkaisille edustajille maksetaan 1/2 matkalipun hintaa, 1:lle kustakin yhdistyksestä.

Lisätyn keskushallituksen kokous pidetään maanantaina maaliskuun 24 p:nä myöhemmin ilmoitettavana aikana ja -paikassa.

TELEVISIO ÅVIKISSA

Åvik on saanut television! Näimme sen jo kaukaa valtamaantieltä, kun tapaninpäivätervehdykselle mennessämme saimme tutun rakennusryhmän näköpiiriimme. Päärakennuksen katolle asennettu juhlallinen televisioantenni siitä kertoi. Ja siellä sisällä oli sitten itse vastaanotinkin, suuren oleskeluhuoneen seinämällä, valkoisella kaavulla peitettynä. Mutta kun ilta tuli, kaapu poistettiin ja hyvissä ajoin ennen lähetyksen alkua kaikki kodin asukkaat — sokeatkin, sillä näkevä kuuro tulkitsi heille sen, mitä itse sai nähdä — kokoontuivat puoliympyrään vastaanottimen ääreen. Jännityksellä odotettiin televisiolähetyksen alkua ja suurella mielenkiinnolla sitä seurattiin.

Kun tarkasteli tuota harrasta katselijajoukkoa, ajatteli kiitollisin mielin kodin johtokuntaa, joka tällaisen joululahjan Åvikille ymmärsi valmistaa. He toki tietävät, että paljon kodista puuttuu, uutta olisi ostettava ja vanhaa korjattava. Mutta he tietävät myös, että kodin asukkaat viettävät hiljaista, tapahtumaköyhää elämää. Useat heistä eivät esim. ole koskaan käyneet Helsingissä, niin lähellä sitä kuin asuvatkin. Televisio tuo vaihtelua heidän eristettyyn elämäänsä, se ikäänkuin aukaisee tien muuhun maailmaan. Mielellämme tämän Åvikin vanhuksille suomme ja iloitsemme yhdessä heidän kanssaan.

Onnittelupuheessaan past. Paunu mainitsi, että Åvikin asukkaat voivat olla ylpeitä, koska he ensimmäisinä kuuroina Suomessa ovat saaneet television. Mutta kun hän sitten muutamaa päivää myöhemmin pistäytyi Keravalla, sai hän hämmästyksekseen nähdä siellä eräässä kuurojen perheessä jo kuukautta aikaisemmin hankitun televisiovastaanottimen. Ehkäpä niitä on muitakin, vaikka emme ole siitä tietoisia. Mielenkiintoista olisi kuulla kuurojen kokemuksia televisiokatselusta.

Maila Paunu.

LÄHETYSNEUVOTTELU TUKHOLMASSA

Kaunis osoitus kuurojen välisestä kansainvälisestä työstä on Kerenin kuurojenkoulu Eritreassa. Ruotsin ja Suomen kuurot ovat yhteisvoimin keränneet varoja tämän koulun ylläpitämiseksi ja opettajan sekä muun henkilökunnan palkkaamiseksi. Suomen Pankki on v. 1957 antanut luvan lähettää Kereniin vain 200.000 mk eli viidennen osan koulun tarpeesta. Ruotsin kuurojen osuus 4/5 on siten ollut kohtuuttoman suuri. Kun nyt markkamme on devalvoitu, toivomme, että alkaneena vuotena voimme lähettää puolet koulun tarvitsemista rahoista eli 500.000 mk.

Tammikuun 2. päivän pidettiin Tukholmassa sikäläisen kuurojen lähetystyön johtoelimen Dövas Afrika Mission johtokunnan kokous. DAM oli kutsunut tähän kokoukseen Suomen Kuurojen Lähetyksen puheenjohtajan. Neuvottelun tarkoituksena oli selvittää puolin ja toisin toimintatapoja lähetysasian eteenpäin viemisessä. Sain tehtäväkseni esittää DAM:n sydämellisen tervehdyksen Suomen lähetysystäville ja kiitoksen tähänastisesta hyvästä yhteistyöstä. Tärkeimpänä asiana neuvottelussa oli kysymys työn laajentamisesta. Niinkuin tiedetään, on kouluun pyrkimässä suuri joukko lapsia, joita kuitenkaan ei voida ottaa vastaan, ellei saada lisää opettajavoimaa. Periaatteessa päätettiin, että uusi opettaja otetaan. Valintaa ei vielä tehty.

Aivan erityisen merkittävää oli, että neuvotteluun osallistui pastori Olle Hagner, Eritrean lähetyskentän johtaja, joka muutamaa päivää aikaisemmin oli palannut Ruotsiin lomalle yhdessä vaimonsa kanssa. On ehkä syytä palauttaa mieleen, että Hagner ensimmäisenä kertoi Eritrean kuuroista ja herätti kysymyksen eikö heille voitaisi antaa opetusta. Koulun käyntiin saattaminen onkin suurimmaksi osaksi hänen ansiotaan. Hagnerin perhe on ollut lähetillemme neiti Elsie Roosille korvaamattomana tukena. Siksi oli erittäin mieluista tutustua tähän kokeneeseen lähetysveteraaniin. Mieluista oli myös esittää hänelle oman lähetysyhdistyksemme pyyntö, että hän saapuisi vierailumatkalle maahamme. Hän lupasikin tulla, mutta ensin hänen on lähetysjohtajan määräyksestä vietettävä muutama kuukausi täydellisessä levossa, jotta hän aikanaan voisi palata rakkaalle lähetysasemalleen. Pastori Hagnerin Suomen vierailu tapahtunee vasta kesällä.

Pastori Hagner toi tuoreet terveiset yhteiseltä lähetiltämme neiti Roosilta ja koko koulun oppilaskunnalta. Opetus on ollut hyvää ja tulokset sen mukaisia: »mykät» ovat oppineet puhumaan, lukemaan ja kirjoittamaan. Koulu tunnetaan jo kaikkialla Eritreassa ja kuurojen opettamista pidetään suurena ihmeenä. Koulu on kaikkien suosiossa. Iloitsemme siitä, että siunaus on seurannut koulua ja sen työskentelyä.

Lauri Paunu

KUUROJEN LEHDEN

maaliskuun numero lähetetään vain niille, jotka ovat uudistaneet tilauksensa. Jos et sitä saa, on se muistutus laiminlyönnistä.

Opastusta kirjojen maailmaan

Kun nämä rivit saapuvat lukijain ulottuville, olemme jo hyvää vauhtia taittamassa uuden vuoden taivalta. Joulunaika ja sen kirjaruuhka ovat taas menneisyyttä, mutta rohkenen toivoa ja uskoa, että edes joitakin joulun kirjoja on ilahduttamassa lukijaini nykyisyyttäkin. Ja miksei myös tulevaisuutta, sillä todella hyvä kirjahan on oikeastaan ajaton, se kestää monen lukemisen ja tarjoaa tietoja tai mielenvirkistystä jatkuvasti. Joulun kirjamarkkinat — todellakin markkinat! — nykyisessä muodossaan hämäävät helposti tavallisen kirjojen ostajan ja lukijan, jonka huomio kiintyy voittopuolisesti vain uusiin, runsaasti mainostettuihin kirjoihin. Lisäksi tuo nykyinen markkinahäly turruttaa monen kansalaisen siinä määrin, ettei hän muina vuodenaikoina enää kirjoja jaksa ostaakaan. Ehkäpä siksikin, että ehdottomasti uusia »merkkiteoksia» ei ilmestykään!

Meidän lukijain on kuitenkin syytä muistaa, että hyviä kirjoja on aina saatavissa, olipa joulu tai mikä muu aika tahansa. On maailmankirjallisuuden mestariteoksia, joita suomeksikin on jo saatavissa runsas ja monipuolinen joukko (esim. eri kustantajien klassikkojen sarjoissa), on tarpeellisia tietokirjoja ja on äskeisvuosienkin tuotteita, joiden arvon kestävyys oikeastaan vasta jonkun ajan kuluttua selkenee. Tällä en tietenkään tahdo sanoa, että yleisön pitäisi välttää uusien kirjojen ostamista ja lukemista. Onhan parhaillaankin luovia kirjailijoita tuettava. Mutta ei ole myöskään unohdettava niitä kestäviksi havaittuja henkisiä arvoja, joita vanhemmat kirjat niin runsaasti pystyvät tarjoamaan.

»Uskoa kansalliseen sivistykseen ja sen tulevaisuuteen on juuri kansallinen kirjallisuus vireillä pitämässä ja vahvistamassa. Sillä kirjallisuudessa elää ja vaikuttaa se, mikä kansassa on yhteistä ja kestävää: yhteinen kieli, yhteiset tavat ja elämäntunnot. Suuret kirjailijat ja ajattelijat ovat kansakunnan henkisiä omiatuntoja ja oppaita. Runous on sen jatkuvaa itsetilitystä ja ihmisyydenjulistusta». Nämä professori Viljo Tarkiaisen »Suomalaisen kirjallisuuden historiasta» lainatut sanat haluaisin osoittaa mm. niille, jotka pitävät kirjallisuutta ja lähinnä kaunokirjallisuutta eli runoutta sanan laajimmassa merkityksessä vain jonkinlaisena ja varsin käyttökelpoisena ajantappamisvälineenä. Ja myöskin niille, joille kaikki kaunokirjallisuus — eli »romaanit», kuten he usein asian ilmaisevat — on turhuutta ja sen lukeminen joutavaa, hyödytöntä ajanhaaskausta. Itse asiassa kaunokirjallisuus, tietenkin lähinnä sen paras osa, on kansakunnan arvokkaimpia ja välttämättömimpiä omaisuuksia, johon jokaisen valistuneen kansalaisen tulisi suhtautua kunnioituksella ja harrastuksella, mutta myös valppaudella ja arvostelevinkin katsein. Mutta seikka on sellainen, että tavallinen lukija, jolla ei ole oikein kirjallista koulutusta, eksyy helposti kirjallisuuden rehevässä viidakossa ja suunnistautuu monesti aivan väärille rasteille. Tarvitaan

kompassia, kunnollista opasta. Sellaisia on tarjolla useitakin — esim. erilaiset kirjallisuudenhistoriat, — mutta tällä kertaa haluaisin lausua muutaman suosittelevan sanan eräästä alan uutuudesta, jossa jokainen kirjallisuudenystävä iloitsee ja jota ilman ennen pitkää ei suorastaan voi tulla toimeen. Tarkoitan Tuomas Anhavan toimittamaa teosta »Maailman kirjat ja kirjailijat», jonka lähes 700 sivua ja mitä runsain kuvitus valaisevat kirjallisuuden maailmaa sekä tietorikkaasti että suorastaan hauskasti.

Tämä Otavan »Mitä Missä Milloin»-sarjaan kuuluva ja senmukaisella pirteydellä toimitettu teos on suunniteltu parin skandinavisen esikuvan mukaan, mutta suomalainen laitos on niitä laajempi, monipuolisempi ja ulkoasultaankin parempi. Teoksen runkona ovat pienoiselämäkerrat maailman ja myös Suomen huomattavimmista kirjailijoista, minkä lisäksi eri maiden kirjallisuuksista on lyhyet, mutta ytimekkäät ja selkeät yleiskatsaukset. Huomattavan osan kirjan sivumäärästä ottavat tiiviit selosteet maailmankirjallisuuden tärkeimmistä merkkiteoksista ja niiden sisällöstä. Mutta ei tässäkään vielä kaikki. Monissa erikoisartikkeleissa selvitellään vielä kirjan syntymistä ja painatusta, kirjallisuuden eri lajeja kirjallisuuden arvostelua, kirjallisuuteen liittyvää erikoissanastoa jne. Lyhyesti: tämä mainio kirja pyrkii mahdollisimman monipuolisella tavalla valaisemaan koko kirjallisuuden maailmaa ja siihen liittyviä ilmiöitä. Tämän tehtävänsä teos täyttää kiitettävällä, vaikka ei tietenkään täysin tyhjentävällä tavalla. Sehän olisi yhden kirjan puitteissa mahdotonta. Joka tapauksessa yksien kansien väliin siinä on saatu mahtumaan valtava määrä tietoja, jotka yleensä on pakko etsiä eri tahoilta ja usein varsin vaivalloisestikin. Esim. aivan uusia kirjailijoita koskevia tietoja, joita teoksessa on runsaasti. En puutu tässä teoksen yksityiskohtiin, joiden suhteen voi siellä täällä tietysti olla eri mieltäkin. Kokonaisuutena katsoen se on kuitenkin poikkeuksellisen arvokas lahja kaikille kirjallisuuden ystäville niin »ammattimaisille» kuin aivan tavallisillekin lukijoille. Sen viehättävä ulkoasukin jo houkuttelee selailemaan ja lukemaan, ja luulisin, että jokainen joka kirjan on käsiinsä saanut, tottuu turvautumaan sen opastukseen harva se päivä. Niin on käynyt ainakin allekirjoittaneelle!

A. R.

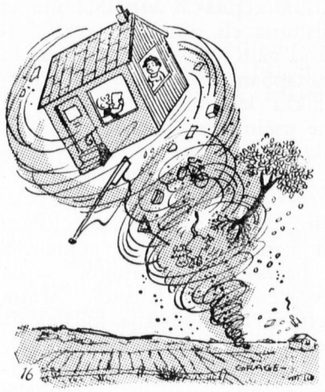

— Helppo majanmuutto. Säästyy rahti.

OIKAISU

Kuurojen Lehden joulukuun numerossa olleessa Liittomme uutisissa mainittiin »Päätettiin lähettää hrat Östman ja Väisälä Tampereelle tutkimaan ja sovittamaan siellä jatkuvia erimielisyyksiä». Tämän johdosta Tampereen Kuurojen yhdistyksen johtokunta valittaen lausuu paheksumisensa sellaisesta tiedoituksesta, jota se ei ole ilmoittanut liitolle ja että mainittu väite on todellisuuspohjaa vailla. Tämän väitteen itse asiassa on antanut Liitolle itse asianomainen, joka lietsoo erimielisyyttä yhdistyksemme keskuuteen. Sikäli kun erimielisyyksiä on tamperelaisten kuurojen keskuudessa, ovat ne heihän henkilökohtaisia asioitaan, mutta Kuurojen yhdistyksen kanssa niillä ei ole mitään tekemistä.

Omat erimielisyydet ja kuurojen yhdistyksen asiat pidettäköön »karsinnassaan». Aiheetta enempään.

Tampereella joulukuun 22 p:nä 1957
Tampereen Kuurojen yhdistys r.y.

Edellä olevan johdosta on syytä ilmoittaa, että liitto ei ole puuttunut yhdistysten jäsenten yksityisasioihin. Se ei myöskään ole halunnut puuttua jäsenyhdistysten sisäisiin asioihin, paitsi jos siellä on sattunut räikeitä epäkohtia ja liiton välitystä tai mukaantuloa on pyydetty. Tampereen Yhdistyksessä sattunut erimielisyys on poistunut Yhdistyksen toimenpiteen kautta, joten liiton keskushallitus kokouksessaan 8. 12. 57 katsoi — saapuneesta yksityisestä anomuksesta huolimatta — ettei sillä ole syytä puuttua asiaan, joka on muuttunut muutaman jäsenen väliseksi erimielisyydeksi.

Keskushallituksen puolesta:
puheenjohtaja.

SKUL HIIHTOMESTARUUSKILPAILUT LAPPEENRANNASSA

järjestää Kuurojen Sisu helmikuun 15—16 p:nä. Kilpailut alkavat lauantaina klo 13 Huhtiniemen maastossa.

Yleinen sarja	15 km,	palkinnot	I—III
Nuorten sarja	15 »	»	I—III
Ikämiesten sarja	15 »	»	I—III
Myöskin 3-joukkueen sarja		»	I—III

Kilpailun jälkeen on ohjelmallinen juhla Kaakonkulman huoneistossa klo 18. Sunnuntaina kilpailut alkavat klo 12, jolloin suoritetaan

Naisten sarja	5 km
Yleinen sarja	30 »

Päättäjäisjuhla pidetään Kuurojen talossa. Kokoonnutaan Kuurojen talossa Suonionkatu 13. Ilmoittauduttava viimeistään helmikuun 10 päivään mennessä os.: Kusti Leppänen, Suonionkatu 13, Lappeenranta.

Tervetuloa läheltä ja kaukaa.

Kuurojen Sisu r.y.

Suuria toiveita.

SHAKKILIITON KUULUMISIA

Keräilymylle on sittenkin alkanut pyöriä ja Shakkiliiton toimikunnalla on aihetta olla tyytyväinen työn tulokseen. Lepäilemäänkö nyt, ei käy, ymmärrämme Lontoon suurtapahtuman merkityksen shakista puheenollen, suunnitelmiimme myöskin kuuluu »mättää» lantteja Lontoon matkakassaan. Lisäksi veivaamme vanhan kaukopuhelimen veiviä ja kysymme: Haloo . . . se ja se shakkikerho on toki saanut postissa ne lähetetyt keräyslistat? Ehkäpä teille on alussa tullut hiukan hämminkiä saaduista keräyslistoista? Mutta kaikesta huolimatta keräyslistan lisänä oheistetun ohjeen mukaan olemme vakuuttuneet siitä, että olette aloittanut keräystalkootoiminnan. Seuraavassa numerossa palaamme vielä tähän asiaan.

— — — —

Viime vuoden joulukuun 31 p:nä klo 10 järjestämässämme pikashakkikilpailussa oli tavallista pienempi määrä osanottajia. Liekö vanhan vuoden loppupuolella välissä muutamat arkipäivät olleet harmina kauempaa saapuville? Tulokset saatiin järjestymään tähän tapaan: E. Putkonen 4 p., K. Hämäläinen 3 p., E. Tolsa 2 p., Y. Saarikko 1 p., E. Helminen 0.

Saman päivän iltana aloitimme uuden vuoden valvojaiset ja teimme palkintojen jaon. Tilaisuudessa oli runsaasti väkeä.

KUUROJEN Shakkiliiton mestaruusturnauksessa Jyväskylässä viime keväänä pelattiin ratkaisevasta mestaruudesta A. Savolaisen (valkeat) ja E. Putkosen välillä. Tämän avauksen nimi oli italialainen peli. Putkonen pelasi hyvin alussa ja 8:n siirron jälkeen musta heikkenee. Samoin toiset kuuropelaajat eivät tunteneet säännöllisiä pelejä eli avopelejä. Tärkein on avaus ja senjälkeen tulee hyviä sommittelupelejä. Esim. norjalainen Ohna pelasi hyvin v 1955 H:gissä sisilialaisen avauksen ja tuntee avopelejä. Voitti helposti suomalaisia. Esim. pelattiin Savolainen—Putkonen, 1. e 2—e4, e7— e 5, 2. Rg 1—f 3, Rb 8—cb, 3. Lf 1—c 4, Lf 8—c 5, 4. c 2—c 3, R g 8—f 6, 5. d 2—d 4, e 5×d 4, 6. c 3×d 4, Lc—b 4+, 7. Lc 1—d 2, Lb×d 2, 8. Rb×d 2, 0—0? kysymysmerkki on huono siirto. Tähän asti musta pelasi hyvin, mutta linnoitus oli liian aikainen. Oikein olisi d 7—d 5 ja jäisivät tasoissa. 9. e 4—e 5. Rf—e 8, 10. 0—0, a 7—a 6, Mustan siirto ei tuota tuloksia, paras olisi d 7—d 6. 11. Rd 2—3, d 7—d 6, 12. Tf—e 1, d 6—d 5, Aika menee hukkaan, kun siirto d 7—d 6—d 5. 13. Lc 4—d 3, b 7—b 6, 14. a 2—a 3, Rc 6—e 7, 15. Dd 1—c 2, Re 7—g 6, 16. Te 1—e 3, f 7—f 5, 17. e 5×f 6, o. l. Tf×f 6, 18. Ta 1—e 1, E—linja on valkean hallussa ja alkaa hyökkäämään voimakkaasti. Re 8—d 6, 19. Rf 3—e 5, Lc 8—d 7, 20. Re 5×g 6, h 7×g 6, 21. Ld 3×g 6, Valkea voitti sotilaan. Dd—f 8, 22. Te 3—e 7, Ld 7—f 5, 23. Lg 6×d 5, Tf 6×f 5, 24. f 2—f 3, Ta 8—e 8, 25. De 2×c 7. Valkea valloitti toisen sotilaan ja 7:n rivissä on valkean. Te×e 7, 26. Te 1×e 7, Tf 5—f 7, 27. Te×f 7, Rd 6×f 7, 28. De×b 6, Valkea syö taas 3:n sotilaan mutta musta ei pysty vastaamaan. Df—e 7, 29. Db 6—b 8+, Kg—h 7, 30. Kg 1—f 2, De 7—h 4 +, 31. Db—g 3, Dh—f 6, 32. Dg—h 3+, Kh—g 8, 33. Dh—c 8+, Kg—h 7, 34. g 2—g 3, Rf—g 5,35. Dc 8—c 2+, Kh—g 8, 36. Dc—d 3, Kg—f 7, 37. Rb 3—c 5, Kf—g 8, 38. Rc 5—d 7, Df 6—f 7, 39. Rd—e 5, Df—b 7, 40. b 2—b 4, Rg—e 6, 41. h 2—h 4, Re—c 7, Valkea hyökkää suoraan mustaa kuningasta vastaan, kun mustan upseerit ovat kaukana. 42. Dd—g 6, Rc—b 5, 43. h 4—h 5, Rb×d 4, 44. Rg—e 8+, Kg—h 7, 45. Re 5—f 7, Musta antautui, sillä seuraava siirto on matti.

Kansainvälinen shakkimestari Eero Böök kirjoitti shakkioppikirjassa, että jokaisen pelaajan täytyy tutkia huolellisesti avopelien nimiä. Senjälkeen saattoi sattua, että heikkokin pelaaja voitti »kirjatiedoilla» vahvemman vastustajan, joka tietenkin ryhtyi etsimään tekemäänsä virhettä ja sitten vuorostaan kehitti edelleen aloitusten teoriaa.

Seuraava aloitusvalikoima sisältää ainoastaan kaikkien tärkeimmät muunnokset. Niitten tuntemista ei pidä yliarvioida. Ellei pelaaja osaa jatkaa peliä oikein, ei paraskaan aloitus ole miksikään hyödyksi. Aloittelevan pelaajan on paras pelata ns. avopelejä.

Ale.

50 VUOTTA täyttää 13. 2. maanvilj. ENSIO HENRIK VIITALA Virtain Killinkoskella. Hän on syntynyt talollisen poikana Kuortaneella, käynyt Oulun kuurojen koulun 1918—1926 Eeva Vilkin oppilaana, meni naimisiin 1939 Alma Maunun kanssa. Hän osti vaimonsa kotitilan ja muutti sinne. Hän on kohentanut tilaansa vuosi vuodelta tuottavampaan kuntoon. Ensi kesänä hän aikoo korjata asuinrakennuksen perinpohjin uuteen asuun.

Ensio Viitala on ollut Alavuuden Kuurojenyhdistyksen jäsenenä vuosikymmenet ja osallistunut voimiensa mukaan sen toimintaan. Nykyisin hän on Alavuuden Kuurojenyhdistyksen puheenjohtajana.

Toivotamme nuorekkaalle ja pirteälle päivänsankarille onnea ja hyvää vointia edelleen.

50 VUOTTA täyttää 14. 2. herra YRJÖ MANNINEN Helsingissä.

Kokouksia

TYRVÄÄN Kuurojen yhdistys Heffata ry:n vuosikokous pidetään sunnuntaina helmikuun 2 p:nä 1958 alkaen klo 12 omalla talolla. Esillä sääntöjen määräämät asiat. Kaikkien jäsenten toivotaan saapuvan kokoukseen Tervetuloa!

KOKKOLAN Kuurojen Yhdistyksen vuosikokus pidetään helmik. 8 p:nä klo 18 Seurakuntatalossa Torikatu 41.

Sunnuntaina helmikuun 9 p:nä klo 10 järjestää yhdistys kirkkopäivän ja Herranehtoollisella käynnin samassa paikassa. Puhuvat pastorit L. Paunu, H. Hyvärinen ja rouva Katri Pitkänen. Tervetuloa!

JOENSUUN seudun Kuurot r.y:n sääntömääräinen vuosikokous pidetään Niinivaan kansakoululla helmikuun 9 p:nä klo 12.

Urheiluseura »Ryhdin» vuosikokous pidetään samassa paikassa yhdistyksen kokouksen jälkeen. Kaikkien jäsenten saapuminen välttämätön, sillä poissa olevat saavat tyytyä läsnäolevien päätöksiin. Jäsenkirjat.

IISALMEN Kuurot r.y:n vuosikokous pidetään tiistaina helmikuun 11 p:nä klo 18 Keskuskansakoulussa. Toimittaja Pitkänen on lupautunut tulemaan. Kaikki jäsenet saapukaa.

HAAPAJÄRVEN Kuurojenyhdistyksen vuosikokous pidetään Kunnantalolla lauantaina helmikuun 15 p:nä klo 17. Tervetuloa kaikki jäsenet joukolla kokoukseen. Vuosikokouksen päätyttyä jatketaan esitelmäpäivillä samassa paikassa klo 19. Toimittaja R. Pitkänen on luvannut saapua.

ÄÄNEKOSKEN Kuurojenyhdistyksen vuosikokous pidetään sunnuntaina helmikuun 16 p:nä klo 13 J. Piilolan talossa. Esillä sääntöjen määräämät ja muut tärkeät yhdistyksen toimintaa koskevat asiat. Toimittaja R. Pitkänen toivottavasti saapuu tilaisuuteen neuvoineen. Kaikki jäsenet mukaan!

KARJALAN Kuurojen yhdistyksen kokous on Kouvolan keskuskansakoululla helmikuun 22 p:nä klo 18 ja helmikuun 23 p:nä klo 11. Ohjelmaa niinkuin tavallisestikin. Tervetuloa!

MIKKELIN kuurojen Yhdistyksen **illanvietto** pidetään omassa talossa Akkavuorenkatu 5 lauantaina helmikuun 22 p:nä klo 18. Hauskaa ohjelmaa, mm. elokuvaesityksiä ja taikatemppuja.

Vuosikokous pidetään sunnuntaina samassa paikassa klo 12. Tervetuloa kaikki jäsenet ja jäseniksi aikovat. Yhdistyksen talo on nyt sisältä korjattu, joten siellä on hauska kokoontua.

KEMIN Kuurojenyhdistyksen vuosikokous ja esitelmäpäivät pidetään Kemin työväentalolla maaliskuun 1—2 p:nä alkaen klo 19. Lauantaina on esitelmiä. Sunnuntaina klo 11 vuosikokous. Jäsenet ja vieraat tervetuloa!

KUUROJEN juhlaa vietetään sunnuntaina maaliskuun 9 p:nä klo 13 Korkeakosken asema, Ylä-Voimalassa. Puhujina Aaro Voimala ym. Tervetuloa läheltä ja kaukaa.

Kotimaasta

HELSINGIN Kuurojen yhdistyksellä pidettiin joulukuun 6 pnä Suomen itsenäisyyden 40-vuotisjuhla arvokkaalla ohjelmalla. Puhujakoroke oli tilaisuutta varten Suomen lipuin, valkoisin kukkasin ja kynttilöin kauniisti somistettu. Ikkunoilla loistivat lukuisat kynttilät. Yleisöä oli saapuvilla runsaasti. Ohjelman aloitti kuurojen kuoro esittämällä herra T. Rikströmin johdolla Finlandian. Yhdistyksen puheenjohtaja Hj. Sandblom piti tervehdyspuheen, jonka jälkeen esitti rouva Heevi Tolpo Koskenniemen runon »Hymni kotiseudulle». Herra Emil Mattila piti esitelmän itsenäisyyden alkuhistoriasta. Ohjelmassa oli vielä lausuntakuoron esittämä »Isänmaan kasvot» herra T. Rikströmin johdolla ja rovasti Urho Paljakan henkevä juhlapuhe. Korkeatasoinen juhla päättyi yhteisesti viittomalla laulettuun Maamme. Ohjelman kuuluttajana toimi herra E. Martola. Juhlan järjestelystä vastasi kolmihenkinen toimikunta. a.

OY SURDUS AB:N VARSINAINEN YHTIÖKOKOUS

pidetään Helsingin Kuur. yhdistyksellä Liisankatu 27 A 8 lauantaina maaliskuun 15 p:nä klo 14. Esillä yhtiöjärjestyksen 9 §:n määräämät asiat.

Johtokunta

KUUROJEN LEHTI

Tidskrift för Döva

63. vuosikerta 1958

Julkaisija: SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

Päätoimittaja: URHO KIERIMO, Lempäälä, Toutonen

Toimitussihteeri: RURIK PITKÄNEN, Helsinki, Liisankatu 27 E 10. Puh. 38 154.

Toimituskunta: Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Toimitus ja konttori: H:ki, Liisank. 27 E 10. Puh. 38 154. Kirjoitukset ja kuvat lähetettävä ennen edellisen kuukauden 1 päivää. Muotokuvista seurattava 500:— maksu.

Tilaushinta: Koko vuodelta 1958 kotimaassa ja Pohjoismaissa 500:—, ulkomaille 600:—. Tilattavissa kaikista postitoimistoista.

Ilmoitushinnat: Lähempiä tietoja saa puh. 38 154. Kihlaus-, vihkimä- ja syntymäilmoitukset 300:—. Kuolinilmoitukset 500:—.

Kaikki maksut suoritettava Suomen Kuurojen Liitto r.y:n postisiirtotilille n:o 6825 tai rahastonhoitaja Eero Laamaselle, os. Malminrinne 2 A 14, Helsinki. Puh. 36 678.

KÄYTTÄKÄÄ OMAN LIITTONNE

SURUADRESSEJA

HINTA 300 MK

NIITÄ ON SAATAVANA YHDISTYSTENNE MYYJILLÄ SEKÄ TOIMISTOSSAMME

Suomen Kuurojen Liitto r.y.

Liisankatu 27 E 10 - Helsinki

Postisiirtot. 6825

TAMMER

kotiliima

tarpeellinen joka taloudessa

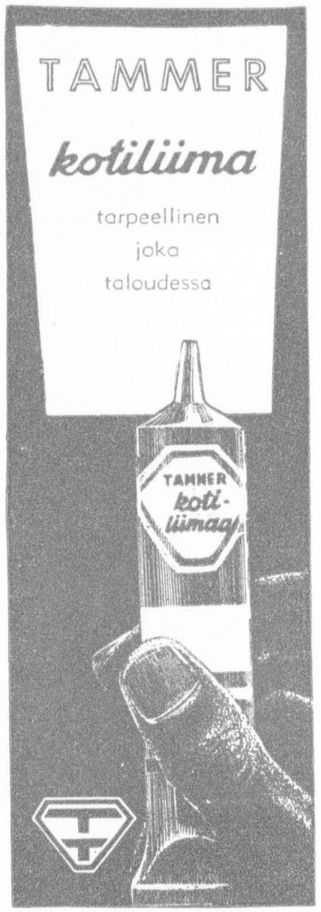

Käyttäkää oman liittonne julkaisemia

SORMIAAKKOSKORTTEJA

Hinta 10:— kpl. 100 kpl 700:—.

Saatavana liiton toimistosta.

Käyttäkää kirjeenvaihdossanne kauniita

KIRJEENSULKIJAMERKKEJÄ

kuurojen hyväksi

Hinta 5:— kpl.

40 merkin arkki 200:—

Myyjiä otetaan

Yhdistykset ja yksityiset saavat tilata niitä os.:

Suomen Kuurojen Liitto r.y.

Liisankatu 27 E 10 - Helsinki

Postisiirtot. 6825

ILMOITTAKAA KUUROJEN LEHDESSÄ!

Keskinäinen Vakuutusyhtiö

VARMA

Tampereen Pukutehdas Oy

TAMPERE

Tilatkaa vuodeksi 1958 —

Prenumeréra för år 1958 på

KUUROJEN LEHTI-
TIDSKRIFT FÖR DÖVA

vuosikerta 63 — 62 årgång

ilmestyy kerran kuukaudessa, seuraten tapahtumia kuurojen maailmassa koti- ja ulkomailla.

Toimituskunta:
Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Neuvottelukunta:
Jaakko Väisälä, Kaisu Korhonen, Urho Paljakka, Jarmo Narmala, Urho Lehtimäki.

Tilaushinnat:
500:— koko vuodelta. Ulkomaille 600:—. Vuositilaajat saavat runsaasti kuvitetun »Kuurojen Joulun» ilmaiseksi. Kuurojenkoulujen, ammatti- ja talouskoulujen oppilaat saavat sen tilaamalla opettajansa kautta jaettavaksi 200 markalla koko vuodeksi.

Tilauksia vastaanottavat kaikki postikonttorit, asiamiehet yhdistyksissä ja lehden konttori, os. Helsinki, Liisankatu 27 E 10. — Postisiirtotili n:o 6825.

Tehkää tilauksenne nyt heti ja tarjotkaa lehteä myös tuttaviennekin tilattavaksi. Omaa lehteämme levittämällä hankitte kannattajia kuurojen asialle kuulevienkin keskuudesta.

URHO KIERIMO
päätoimittaja - huvudredaktör

Utkommer en gång i månaden. Vad som sker och vad som hänt i de dövas värld, både in- och utrikes, skildras utförligt.

Redaktionskommitte:
Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Rådkommitte:
Jaakko Väisälä, Kaisu Korhonen, Urho Paljakka, Jarmo Narmala, Urho Lehtimäki.

Prenumerationspris:
400:— för hela året. Till utlandet 600:—. Elever i dövskolorna samt yrkes- och hushållskolorna kunna genom lärarna på prenumerera för 200 mk i året.

Prenumeration kan ske genom alla postkontor, föreningarnas ombud och tidskriftens kontor, adr. Helsingfors, Elisabetsgatan 27 E 10, postgirokonto n:o 6825.

Gör Eder prenumeration genast och rekommendera tidskriften för Edra vänner och bekanta. Genom att sprida Er egen tidskrift på detta sätt skaffar Ni anhängare och förespråkare för de dövas sak i de hörandets krets.

RURIK PITKÄNEN
toimitussihteeri - red.sekreterare

Kauppakirjapaino Oy, Helsinki 1958